

STUDENT REVUE

NA SEVER I ZÁPAD

Anglie 2025 | GJP za polárním kruhem | divadlo

Dvuměsíčník Gymnázia Dr. Josefa Pekaře
36 - září/říjen 2025 (IX. ročník)

DOSTUPNÉ
ONLINE ZDE

N 37°23.58715'
W 5°59.51120'
Setas de Sevilla, Španělsko

Tato výjimečná stavba, někdy přezdívaná jako „Houby Sevilly“, byla na náměstí La Encarnación ve španělské Seville vybudována v roce 2011. Navrhnul ji německý architekt Jürgen Mayer a původně ji pojmenoval Metropol Parasol. Město stavbu ale přejmenovalo, aby se vyhnulo licenčním poplatkům za jméno, na které si Mayer kladl nárok, a tak ji dnes dohledáme jak pod prvotním názvem, tak pod novým „Setas de Sevilla“. Původně zde mělo být podzemní parkoviště, ale během výkopových prací se našly vzácné historické artefakty, a tak se od stavby parkoviště upustilo a místo toho se hledalo řešení, jak vykopávky ochránit. Vítězným návrhem se stal právě Metropol Parasol – obří dřevěný slunečník, který kromě původního účelu slouží také k ochraně historické části města proti slunci a během teplých letních měsíců poskytuje turistům i místním alespoň kousek zastíněné plochy. Kromě toho nabízí i vyhlídkovou trasu po jeho střeše a díky svým rozměrům se v době výstavby stal největší dřevěnou konstrukcí na světě. (JK)

EDITORIAL

Vážený čtenáři,

Tak je to tady! Druhý školní rok „nového“ Student revue, pro tebe možná první, ale třeba taky už několikátý rok studia na tomto gymnáziu... Prvotní nadšení z kamarádů již téměř určitě vystřídala tvrdá realita studentského života – noci strávené nad testy z chemie, první neúspěchy a napomenutí za nenošení přezůvek. Dost možná si už přeješ, aby byl školní rok už za tebou a abys už zase měl prázdniny. A možná taky ne, možná jsi ten, koho učení baví. Ať tak či tak, pojď si zpříjemnit konec prvního čtvrtletí s novým číslem časopisu Student revue!

Milí studenti a vážení pedagogové našeho gymnázia, jako již tradičně, byť tentokrát s drobným zpožděním způsobeným nadmírou všelijakých jiných aktivit, pro Vás redakce Student revue vydává další číslo našeho dvouměsíčníku. A když píšu redakce, nemyslím tím úplně tu samou redakci, na kterou jste si mohli zvyknout vloni. Letos jsme totiž do našich řad přivítali mnoho nováčků, ať už z prvních ročníků a 1. O, tak i z ostatních tříd gymnázia. Je jich dokonce tolik, že k jejich spočítání nestačí ani všechny prsty na rukách! Věříme tedy, že Vás letos budeme opět bavit a že nám zachováte svou přízeň.

A co najdete v tomto čísle? No, je toho víc, než kolik by se do časopisu vešlo. To byl také důvod, proč se po jeho otevření možná trochu podíváte mírně odlišné struktury – aby se nám toho dovnitř vešlo co nejvíc, trochu jsme museli „kouzlit“ s umístěním některých rubrik. A nejen to! Roz-

růstá se nám pravidelná rubrika Pekárna aneb Pekařova drbárna o (zejména pro studenty) jistě zajímavou část „Perličkárna“ a v letošním roce kromě již zavedené křížovkářské soutěže zavádíme i soutěž o nejlepšího fotografa. Také si jistě všimnete, že se změnilo složení redaktorů zajišťujících výrobu komiksu a že má teď Míša nový vzhled. A pokud byste náhodou zabrousili i na naše webové stránky, tak nepřehlédnete jejich kompletně novou podobu a novou formu digitálního archivu našich čísel – kvůli licenčním důvodům již nebudou vycházet na lssuu, ale na interních školních serverech.

Na všechna drobná vylepšení ale jistě přijdete sami, takže Vám za celou redakci přeji příjemné chvíle strávené čtením tohoto časopisu a spoustu elánu a motivace do tohoto školního roku!

Za redakci Student revue

Jakub Křováček
Šéfredaktor

SR

Šéfredaktor: Jakub Křováček
Grafika: Jakub Křováček

Redaktoři:
Anna Fousková Dorota Kučerová
Alena Gabryšová Kryštof Ivan Mertl
Anna Grofová Ema Orlovská
Adéla Hazdrová Eliška Poláková
Michaela Havrancová Eliška Smutná
Martin Janeček Tereza Šamšová
Anna Kameníková Bea Vrabcová
Anna Kindlová Anna Votočková
Kristýna Křováčková

Příspěvatelé
Lucie Francová Johana Skrbková
Zuzana Chodaničová Barbora Somáčková
Karolína Pánková

Fotografie:
Mgr. Michal Bělka Eliška Poláková
Alena Gabryšová Eliška Smutná
Jakub Křováček ... a další
Mgr. Zuzana Neuhäuserová

Konzultace a korektura:
PhDr. Ladislav Futtera

V časopise byl použit také obrazový materiál z volně dostupných zdrojů a obrázky generované umělou inteligencí.

Děkujeme ředitelství školy za podporu při tisku časopisu.

Studentský magazín 36. číslo - září/říjen 2025
Student revue Číslo vyšlo 12. 11. 2025
IX. ročník Další číslo vyjde před vánočními prázdninami

@student.revue

student.revue@pekcloud.cz

Student revue

www.casopis.pekcloud.cz

Fotopříloha: Španělsko	2
Editorial	3
Jak jsme se seznamovali	6
Prváci a 5. O Na Výsluní	7
Králova řeč se Vám vryje do paměti	8
Krysař z první řady	9
Život čapí rodinky	10
Přespolní běh	12
Nesportovní počasí	14
Lucy a Selam poprvé v Evropě	15
Nevyžádané rady a emoce	16
Back to the Past: Suffragettes, stand up!	17
Filmové Vánoce	20
TÉMA: Na sever i západ	
► Za polární září na Lofoty	22
► Za ještě horším počasím	26
Jak se správně naladit?	28
Jak to bude se školní jídelnou?	29
Výtvarné okénko: Teorie světla a stínu	30
PEKÁRNA	
► Rozhovor s Mgr. Evou Elízovou	31
► Medailonek Mgr. Lukáše Koudelky, DiS.	32
► Perličkárna	32
Fotografická soutěž	33
Pojďte luštit se Student revue!	34
Mišovy neplechty: Halloweenská evakuace	35

TÉMA Expedice na Lofoty

TÉMA

str. 22

PŘÍRODA Čápi

PŘÍRODA

str. 10

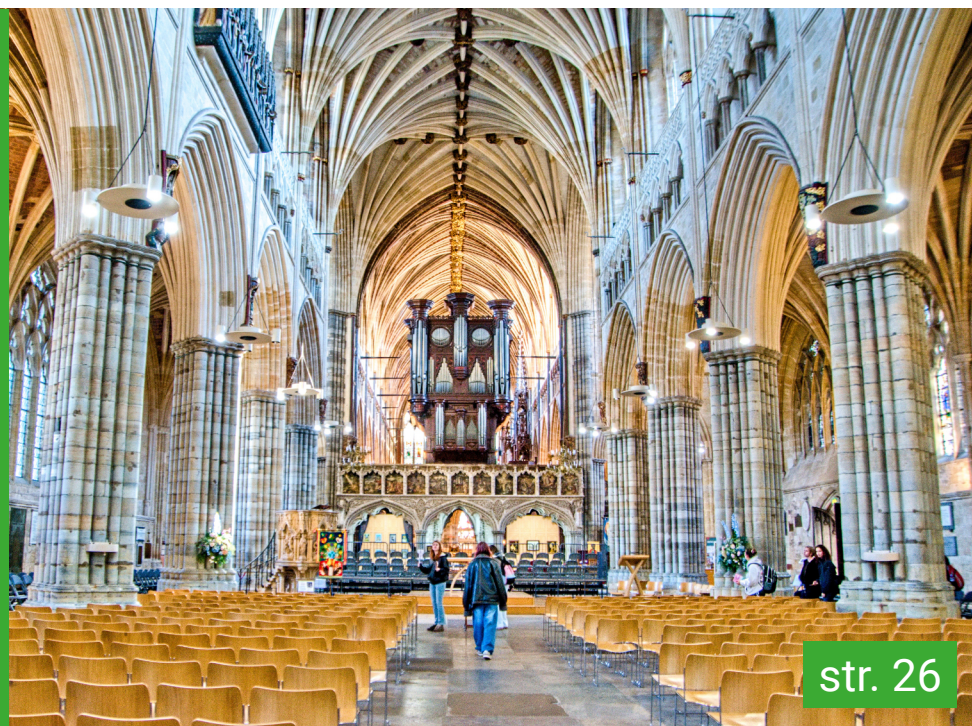
REPORTÁŽ Adapták

str. 6

TÉMA Anglie 2025

TÉMA

str. 26

SPORT Přespolní běh

SPORT

str. 12

PEKÁRNA Učitelské hlášky

PEKÁRNA

str. 32

JAK JSME SE SEZNAMOVALI

ANEK ADAPTAČNÍ POBYT 1. 0 VE SMRŽOVCE

Adéla Hazdrová, Ema Orlovská (1. 0)
pedagogický doprovod

Dne 2.září v 7:30 jsme se sešli před školou. Byli tam všichni žáci a paní profesorky Keltyčková, Šlapáková a Patočková.

První den – příjezd na Smržovku

Dne 2.září v 7:30 jsme se sešli před školou. Byli tam všichni žáci a paní profesorky Keltyčková, Šlapáková a Patočková. Nastoupili jsme do autobusu a vyjeli na cestu. Ta trvala cca hodinu. Když jsme přijeli, ubytovali jsme se ve svých pokojích. Po chvíli jsme dostali oběd a nastalo rozdělování do týmů. Nakonec vznikly týmy: Rio de Janeiro, Banánci, Hvězdná šestka, Jedlíci a Rychlí tygři.

Během poledního klidu jsme si vymýšleli týmové vlajky a pokřiky. Po skončení poledního klidu nás čekaly první tři aktivity: pexeso, přemalovávání obrázku krtečka na lodičce a sestavování pohádky o sedlákově, který pěstoval melouny. Potom následovala chutná svačinka.

Za aktivity v týmech jsme dostávali drahokamy, které jsme sbírali do společného týmového měšce. Pak jsme představovali vlajky a pokřiky našich týmů. Paní profesorky vyhodnotily nejlepší vlajky a za to jsme opět dostali drahokamy. Následovala večeře, která všem chutnala. Po večeři jsme měli chvíli klidu, následoval večerní program o šikaně. Poté jsme se šli umýt a vyčistit zuby a v 21:30 jsme měli večeři.

Druhý den

Přišla nás probudit paní profesorka Keltyčková. Připravili jsme se na snídani, kde jsme si mohli vybrat, co jsme chtěli. Po snídani nás čekal výlet na Černou studnici. Ani velký kopec nás nezastavil. Když jsme dorazili do cíle, mohli jsme jít na hřiště nebo si koupit něco ve stánku. Kdo chtěl, mohl vyhlédnout na rozhlednu nebo koukat na lamy. Při odchodu paní profesorka Šlapáková vyhlásila fotografickou soutěž, která probíhala až do večera. Skoro na konci cesty jsme stavěli lesní domečky. K obědu byly hranolky :-), které nám pan kuchař nedovolil si přidat :-). Po obědě následoval odpolední klid. Po poledním klidu byl

1. 0 na výletě

připravený program o tom, jak se ve škole správně omlouvat a co naopak v žádném případě nedělat. Také jsme potkali roztomilé pejsky. Potom jsme se vrátili do lesa dostavět lesní domečky. Hned potom následovala večeře. Po večeři jsme zase dostali drahokamy a šli jsme spát.

Třetí den

Vzbudili jsme se, šli na snídani a pak následoval sportovní den, který zahrnoval tři aktivity: chůze na chůdách, hod koulí a střelbu lukem do terče. Když jsme skončili, proběhlo vyhlášení celého pobytu. Vyhrál tým Rio de Janeiro! Druzí byli Banánci a třetí Rychlí tygři. Po vyhlášení výsledků následoval oběd, balení kufrů a odjezd domů.

ADAPTAČNÍ POBYT BYL SKVĚLÝ!!!!

PRVÁCI A 5. 0 NA VÝSLUNÍ

Lucie Francová, Karolína Pánková, Barbora Somáčová, Tereza Šamšová (1. A)
Mgr. Michal Bělka

Chcete vědět, jak emu jí ementál? Nebo vás zajímají drby z chatek? Či se chcete dozvědět historické zajímavosti o Kosti?

Tak to jste tu špatně, protože na nic z toho odpověď neznáme. Co však víme, je to, že od 2. do 4. září se v rekreačním areálu Na Výsluní uskutečnil adaptační kurz nováčků z prvního ročníku a zkušených mazáků z 5. 0.

Náš pan třídní profesor nám celý tento pobyt osvěžil nejen teambuildingovými hrami, ale také spoustou rad, ať už se týkaly fungování běžného studenta na Gymnáziu Dr. Josefa Pekaře a jeho soužití s pedagogem, nebo životních moudr. Poté, co nám hned první den naše plány zkazilo počasí, naši učitelé neváhali a vymysleli náhradní program. Paní profesorka Floriánová zadala tempo, které páni Futtera a Bělka a potažmo i studenti !!!téměř!!! dodrželi. Ušli jsme vzdálenost 6,5 km za úctyhodných 72 minut. Naštěstí naši moudří profesori uznali, že už toho máme plné kecky, takže večer jsme už jen zpívali u ohně.

Druhý den byl akčnější a sportovnější. Nejenže jsme řešili přísloví, která byla napsána zcela odborně, a my pro ně museli jít se svázanýma nohama, ale také jsme skládali slova z písmen, která jsme si sami ulovili. Nakonec jsme absolvovali skvělou a užitečnou přednášku o programu DofE a školním poradenském pracovišti. Za postupujícího soumraku jsme hráli ponorky, a i když nám to nešlo, myslím, že jsme si život o pár týdnů prodloužili.

Poslední den jsme si užili „Vorváčku“. I když jsme všichni byli původně skeptičtí, tak při některých aktivitách – jako třeba „Vydrž, Prtka, vydrž!“ – jsme se opravdu velice nasmáli. Poměřovali jsme své síly i proti ostatním třídám, takže jsme se

Vítězná třída 1. C

poznali i napříč celým ročníkem.

Naše třída sice nevybojovala první místo, skončili jsme druzí, ale myslím, že jsme během adaptáku všichni získali něco vzácnějšího, a to přátelství a horu zážitků. I když jsme nebyli na výsluní jako takovém, myslíme, že na pobyt v kempu Na Výsluní jen tak někdo nezapomene.

Všichni letošní prváci na Kosti

KRÁLOVA ŘEČ SE VÁM VRYJE DO PAMĚTI

🏠 Kryštof Evan Mertl (1. A)

Inscenace Králova řeč, kterou režíroval Petr Mikeska, přináší na mladoboleslavské jeviště příběh o lidské slabosti, odvaze a hledání vlastní síly.

Děj nás zavádí do doby, kdy se Evropa chystá na válku a každý projev může změnit dějiny. Sledujeme, jak se koktavý princ Albert, pozdější král Jiří VI., snaží překonat sám sebe i tíhu svého poslání.

Radim Madeja, který hraje hlavní postavu, zvládl roli s obdivuhodnou přesností i citem. Jeho Bertie není žádný hrdina z pohádky, ale obyčejný člověk, který zápasí s vlastní nejistotou. Každé jeho zaváhání i drobný pohyb působí opravdově a lidsky. Po jeho boku se objevuje Petr Bucháček v roli Lionela Loguea, australského logopeda, a právě jejich vzájemná herecká souhra tvoří srdce celé inscenace. Mezi těmito dvěma herci se rozvíjí organické napětí i přátelská chemie, což diváka udrží v napětí a nikdy nezanechá chvíli nudy. Logue v rukou Petra Bucháčka působí vtipně a ironicky, přičemž zároveň zachovává neobyčejnou jemnost a lidskost.

Z množství ženských postav nejvíce zaujme Hana Marie Maroušková jako Alžběta, vévodkyně z Yorku. Se šlechtickou noblesou a křehkou jemností představuje oddanou man-

želku, která zůstává po boku svého muže i v okamžicích největšího otřesu. Vedlejší postavy, zejména Roman Tepřt v roli Winstona Churchilla a Petr Prokeš jako arcibiskup Lang, propůjčují ději stabilní kostru a rozšiřují jeho společenský kontext.

Scéna Michala Syrového je střídma a funkční, doplňuje se s kostýmy Agnieszky Páté Oldak, které skvěle vystihují britskou meziválečnou eleganci. Přesto musím podotknout, že časté proměny kulís místy ruší plynulost děje a snižují tempo inscenace. Divák tak občas může mít pocit, že se příběh zbytečně tříští. U tak silného textu by možná lépe vynikla jednodušší, statická scéna, která by dala víc prostoru hercům.

Jinak režie i dramaturgie odvedly pečlivou práci: děj se odvíjí logicky a přehledně, britský humor se proplétá s citlivými okamžiky, aniž by se ztratila vážnost celé hry. Dvouapůlhodinové představení uběhne překvapivě svižně, i když by mu neškodila lehká úprava a zkrácení některých přechodových scén.

Celkově Králova řeč v Městském divadle v Mladé Boleslavi působí jako poctivá a lidsky hřejivá inscenace, která se vám vryje do paměti. Na scéně se rozvíjí nejen historický příběh krále, jenž překonal vlastní slabost, ale i křehká, a přesto pevná naděje, že každý člověk, ať už má jakoukoli vadu či strach, dokáže najít svůj hlas.

Ačkoliv má inscenace několik slabších míst, rozhodně stojí za vidění. Po konci odcházejí diváci dojatí a posílení, to je podle mě ta nejlepší vizitka hezky provedené inscenace.

Psáno z reprízy 22. října 2025, které se zúčastnili studenti prvního ročníku a 5. O Gymnázia Dr. Josefa Pekaře. ●

KRYSAŘ Z PRVNÍ ŘADY

🏠 Eliška Poláková (1. C)

V neděli (19. 10. 2025) jsem dostala možnost navštívit divadlo Kalich v Praze a vidět český muzikál Krysař od Daniela Landy z první řady.

Krysař měl původní premiéru 7. 11. 1996 v divadle Ta Fantastika. Pak se ale na nějakou dobu přestal hrát, a to až do roku 2017, kdy se uskutečnila obnovená premiéra 7. 9. v divadle Kalich s novým hereckým obsazením. Já měla to štěstí, že jsem muzikál mohla vidět už podruhé a opět se skvělým hereckým obsazením. Režii tentokrát přebrala Miriam Landová, manželka původního autora.

Jak název napovídá, muzikál ukazuje příběh Krysaře, který přišel do města Hameln, aby je zbavil krys, jenomže byl podveden, a děj vyústí... No, to poznáte sami, když se vypravíte do divadla. Anebo si přečtete novelu Viktora Dyka, který zpracoval starou německou pověst situovanou do 13. století.

V divadle se dá koupit program, ale i CD se všemi písněmi z muzikálu jak se současným obsazením, tak i původním. I když je jednoduché najít obě CD online (Youtube, Spotify...), stojí za to si je koupit.

Co se týče hereckých a pěveckých výkonů, byly úžasné. Musím říct, že kdykoliv Přemysl Pálek zpívá Krysařovu Zpověď, úplně z toho úplně mrazí v zádech. Ještě musím zmínit Marii Křížovou v roli Agnes – má moc krásný a čistý hlas, ale vždy je v něm cítit každá emoce, které postava má. Samozřejmě ještě Roman Tomeš, známý český zpěvák, podal také úžasný výkon. Nejenže zpíval výborně, ale vystihl též něco, co na první pohled může vypadat jako „chyby“, které naopak prohlubují postavu. Hodně lidí dokáže zazpívat text, který dostanou, ale kolik z nich se zvládne vcítit do postavy a opravdu mluvit, přemýšlet a dýchat jako daná postava? Jako někdo, kdo dostal možnost si to vyzkoušet, můžu potvrdit, že je to opravdu tvrdá práce. Samozřejmě bych moc ráda vychvalovala každého zvlášť, ale to by jednoduše nešlo. Ale poslední vyzdvihnutí by určitě mělo patřit nejmladší části obsazení – Krysařovu duši ztvárnila Anna Brázdová. I když jí není víc než třináct, už se účastnila několika tanečních soutěží a v Krysařovi dostala čistě taneční role bez jakéhokoliv textu.

Moc ráda bych se ale podělila ještě o jeden ze zážitků, který se stal na konci při děkovačce. Díky tomu, že jsem byla v první řadě, se mi povedlo si plácnout s jedním z herců – se Štěpánem, Romanem Tomešem. Kdyby mi někdo na začátku roku řekl, že si letos plácnu s jednou ze svých největších inspirací, neuvěřím tomu.

Ale sny se plní. Nevzdávejte se! ●

Divadelní scéna

Obsazení:

Krysař – Přemysl Pálek
Osud – Robert Jaškóv
Agnes – Marie Křížová
Štěpán – Roman Tomeš
Štěpánovka – Barbara Chybová
Hostinský – Heňo
Starosta – Jan Apolenář
Rózi – Elis Ochmanová
Jakub – Jakub Šlégr
Rychtář/Ženich – Richard Bergman
Sluha/Vrah – Daniel Sobotka
Opilec/Vrah – Michal Pleskot
Zlodobro – Zuzana Havrlantová
Dobrozlo – Jan Mouca
Pradlena – Barbora Březinová
Hospodyňka – Tereza Jirovcová
Pekařka – Miroslava Preňková
Pekař – Martin Smrž
Rybář – Lukáš Blažek
Natěrač – Jiří Marek
Řemeslník – Tomáš Kučera
Krysařova duše – Anna Brázdová

ŽIVOT ČAPÍ RODINKY

ANEB JAK TO CHODÍ NA KOMÍNĚ

Anna Kameníková (2. 0)
capibohuslavice.cz

V době, kdy vstupujeme do nového školního roku, kdy už se na polích sklídilo obilí, kdy se ze stromů češe dozrávající ovoce, přesně v té době nastupují stěhovaví ptáci svou dlouhou cestu do teplých krajín.

V tomto článku se budu věnovat hlavně čápům bílým. Jsou to jedni z našich největších stěhovavých ptáků. I když jich v poslední době přibývá, přesto jsou stále velmi vzácní.

Nechci tento článek pojmout příliš obecně, proto jsem si vybrala jednu konkrétní čápí rodinu. Tato čápí rodina přilétá každý rok na komín firmy KARA v Bohuslavicích u Trutnova. A víte co? Ti čápi už mají dokonce jména! Jmenují se Bohdan a Bohunka. Tento článek bude zároveň takovým malým kvízem o čápech bílých, takže si můžete vyzkoušet, co o nich víte. Odpovědi najdete v textu. Možná vás také překvapí, co všechno tito černobílí elegáni z komínů zažívají.

Jak dlouho zůstávají mladí čápi v Africe?

Kdo je Bohunka:

Bohunka získala svůj identifikační průkaz v roce 2011 na svém rodném hnízdě v saském Volkersdorfu nedaleko Drážďan. Právě díky kroužku můžeme do dnešního dne sledovat

její osud. Začátkem srpna 2011 se vydala na svou vůbec první cestu na jih a zvolila při tom delší, východní cestu. Již 30. srpna byl její kroužek odečten v Izraeli v lokalitě Tírat Zeví u místních rybníků. Odečet proběhl 54 dní po kroužkování ve vzdálenosti 2717 km od rodného hnízda. Lze předpokládat, že Bohunka pokračovala v dalším letu do východní nebo střední Afriky, kde pobývala v letech 2012–2015. Na prahu dospělosti se konečně vydala poprvé zpět do Evropy, možná tomu bylo již v roce 2015, ale o tom nejsou záznamy. První dokumentace je nám známa až od roku 2016. Co však je jisté, že se Bohunka od té doby stala zasloužilou čápí matkou, která spolu s Bohoušem a později s novým partnerem Bohdanem vypravila do světa celkem 35 čápat.

Kdo je Bohdan:

Bohdan je druhým partnerem Bohunky, první Bohunčin partner (Bohouš) zahynul. O Bohdanovi toho moc nevíme, protože nemá identifikační průkaz, jinými slovy, je to neregis-

Radosně sledání

trovaný čáp. S Bohunkou je od roku 2022.

V kterém měsíci přilétají čápi z Afriky do střední Evropy?

Přilet:

Stejně jako loni přiletěla Bohunka na hnízdo v Bohuslavicích 27. března, zvládla to tedy na den přesně. Po chvíli za ní přiletěl i Bohdan, rozdíl mezi přiletěly činil pouhých osm minut. Po krásném a dlouhém pozdravu nastalo páření.

Spousta dravců si musí zvyknout na to, že se čápi vrátili, protože zalétají do jejich hnízd pro kořist. Opuštěná čápí hnízda totiž rádi využívají například holubi. Letos se tak třeba stalo, že na jedno z hnízd přiletěl výr velký. Jak byl zvyklý, zaletěl si pro holuba, ale tentokrát odnesl právě nastěhovaného čápa.

Zase je nás pět

Nutno říci, že překvapení asi byli oba. Nicméně ulovený čáp se po chvíli vrátil zpět na své hnízdo bez škrábnutí.

Vraťme se však zpět k naší rodině. Bohdan jako obvykle splnil svou pověst zkrášlovatele hnízda a začal nosit větvičky a zpevňoval svůj val. V některých případech, kdy sameček dorazí s větším zpožděním, dojde k tomu, že samička déle nečeká a přijme k sobě jiného partnera. V takovém případě, pokud je již snůška v hnízdě a přiletí původní partner, samička ho ihned přijme a náhradník odlétá. Sameček pak všechna vejce z hnízda zpravidla odstraní a páření i snůška začnou znovu.

Kolik vajec může snést samička?

Snůška vajec:

Úkol páření byl úspěšně splněn. První vajíčko snesla Bohunka už šest dní po svém přiletu, postupně jich do důlku v hnízdě uložila pět. Se svým partnerem se pak střídala v sezení na vejcích. Bohdan si sezení jako tradičně užíval, zároveň poctivě hlídal hnízdo.

Jak dlouho trvá čápům, než vysedí vajíčka?

Líhnutí vajec:

Po 33 dnech se 6. května vylíhla první dvě čápata, poslední pak 11. května. Vylíhlo se všech pět čápat. Věkový rozdíl mezi nejstarším a nejmladším čápětem tentokrát činil 118 hodin, což bylo nejméně v Bohunčině desetileté hnízdní historii.

Čím se čápi živí?

Krmení:

Rodiče se při krmení čápat pravidelně střídali. Nejmladší

čápě zaostávalo v růstu za staršími sourozenci. Na vině nebyl ani tak nedostatek potravy, jako spíš její nevhodná skladba. Období sucha a mrazivých nocí omezovalo potravní nabídku. Žížaly a červi byli nedostatkovým zbožím. Starší čápata požírala ještěrky, ale pro ostatní to byla příliš velká sousta. Naštěstí krátce nato začalo vydatně pršet a žížal bylo až moc. Krize byla zažehnána v pravý čas. Ne všude však měli rodiče čápat takové štěstí. V některých hnízdech z důvodu letošního chladného jara pomřela skoro všechna mláďata. V případě úhynu pozrou rodiče své uhynulé potomky. Když už jsou mláďata starší, rodiče postupně dodávají čápatům miň a miň potravu, aby je přiměla opustit hnízdo a začít létat.

Kdy se čápata kroužkují?

Kroužkování:

Naše čápata tedy jedla a sílila, až se dokázala zhruba ve věku čtyř týdnů skoro všechna postavit na nohy. V té době, 10. června, proběhlo kroužkování a čápata zároveň dostala jména: Artuš, Merlin, Lancelot, Morgana a Vivien (inspirace legendou o Rytířích kulatého stolu). Zajímavé je, že pokud čápata cítí ohrožení, a to například při kroužkování, lehnu si a natáhnou krky a udělají ze sebe dokonalé mrtvolky (akineze). V takovém strnulém stavu vydrží i hodiny, zatímco dospělí čápi krouží kolem hnízda a divoce klapají zobáky, aby zahnali vetřelce.

V kterém měsíci začínají čápata létat?

První let:

Aby čápata mohla brzy létat, musí hodně trénovat nohy a křídla. Proto poskakují v hnízdě a mávají co nejvíce křídly, aby zesílila a ovládla techniku letu. Letos se prvním letcem překvapivě stala druhá nejmladší Morgana, a to 14. července. Morgana se náhle odrazila z valu a vznesla se do volného prostoru. Ostatní čápata se za ní nevěřícně dívala, zatímco Morgana prováděla svůj první let okolo rodného hnízda, který trval jen několik sekund. Druhým letcem se stal Merlin, třetím Artuš. První velká lovecká výprava ve třech trvajících téměř pět hodin proběhla 22. července. O den později rozšířil řady letců Lancelot. Jako poslední se do vzduchu odvážila Vivien. Jakmile Bohunka zjistila, že všechna čápata létají, zatančila na hnízdě radostný taneček.

Proč čápata mezi sebou soupeří?

Soupeření sourozenců:

Poté, co začala čápata létat, Bohunka je přestala téměř úplně dokrmovat, Bohdan však pokračoval v dokrmování i nadále. To však vedlo k projevům agrese Artuše a Lancelota vůči Morganě, kterou později společně zcela vyhnali pryč z hnízda. Morgana tak strávila několik

Lancelotovo bezhlavé přistání

posledních nocí před odletem na okolních střechách domů.

Odlétají dřív mladí nebo dospělí čapí?

Odlet čápat:

Čápata odlétají tak, že jsou k tomu vyzváni nikoli rodiči, ale hnízda oblétá jiný čáp, který shromažďuje všechna čápata z okolí a nutí je s ním k odletu. Není však jediný, kdo takto působí jako jakýsi verbíř. Pokud se mláďata napoprvé nepřidají, za několik dní se objeví další verbíř, až nakonec všechna mláďata opustí hnízdo.

V minulosti odlétla všechna Bohunčina čápata společně, případně vyspělejší jedinec opustil domov o pár dní dříve. Letos byl odlet rozdělen do několika etap, navíc s nečekanými návraty zpět.

První odlétla Morgana, Lancelot a Vivien. Přidali se k ostatním migrujícím čápům. Lancelot se však vrátil domů po čtyřech dnech strávených mimo hnízdo. Přivedli ho zpět Artuš s Merlinem (včetně dvou kamarádů z Broumovska), kteří též pobýli jednu noc mimo hnízdo. Ti však druhý den

definitivně vyrazili na jih. Lancelota trápilo zanícené oko, a tak zůstal na hnízdě ještě tři dny. Po částečném zotavení oka nakonec vyrazil za ostatními sourozenci.

Kdo opouští hnízdo poslední?

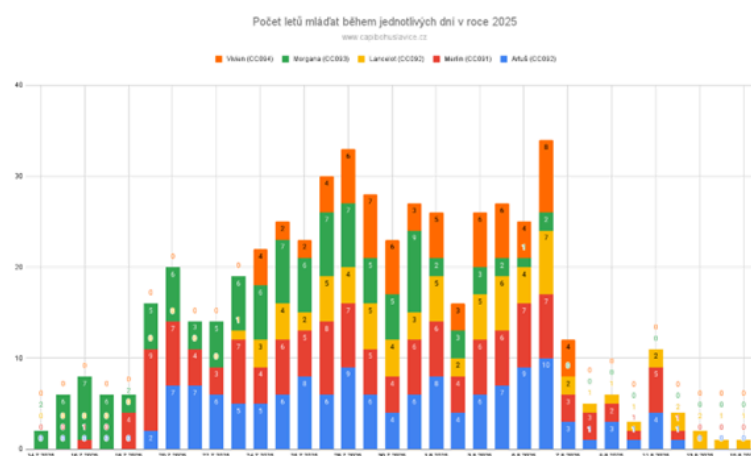
Odlet rodičů:

Když se celá čapí rodinka zvedne a vyrazí na jih, je to zpravidla v pořadí: čápata, samice a na závěr samec. Bohunka tak po odletu čápat 19. srpna nejprve odletěla omrknout své staré hnízdo do Trutnova, až poté se vydala na dlouhou cestu do Afriky – bez

Bohdana. Bohdan ještě pár dní zůstal na hnízdě sám. Když bylo jasné, že se už nikdo nevrátí, vyrazil 22. srpna jako poslední za dobrodružstvím vedoucím přes řeky, hory, moře i pouště do vzdálených teplých krajín.

Můžeme jim popřát šťastnou cestu na jih a těšit se na chvíli, až hnízdo za necelých sedm měsíců opět ožije čapím klapotem.

Pokud vás život čapí rodinky zaujal a zajímá vás, jak vše bude příští rok pokračovat, můžete veškeré dění sledovat na webových stránkách: www.capibohoslavice.cz •

➤ Graf letů mláďat v roce 2025

PŘESPOLNÍ BĚH

👤 Martin Janeček (2. O)

📷 Mgr. Zuzana Neuhausarová

Ve středu 1. října se uskutečnilo okresní kolo závodů v přespolním běhu na Štěpánce.

Není divu, že se zde představila většina škol z okolí, vždyť tady soutěží jak prvňáčci, tak třeba i ti, co se právě plně soustředí na maturitu. Zkrátka masovka.

Ráno se probouzím, jako bych šel normálně do školy, ale můžu si ještě chvilku pospat. Naším

jediným cílem dnes je se neztratit v těch 600 závodnících... Naštěstí vím, že nemáme co ztratit, poněvadž důležité je se zúčastnit. Pořádně mě vzbudí ranní „městský“ běh, kdo stihne autobus, je první! Hmm, málem jsem byl druhý. V autobusu už potkávám i různé závodníky ze základky, z Polívky a i z naší

milované školičky a u některých si už tipuji jejich výsledky, případně jak obtížné to bude se jim vyrovnat. Brzy ale zjišťuji, že bych potřeboval kalkulačku, a tak své výpočty nechávám být a soustředím se na sebe. Když nás skoro „shuttle bus“ doveze k zastávce, která má polohu nejbližší startu, všichni se

vyhnou ven a následuje pochod na začátek závodu. Na jednom se všichni shodneme, že najít se a shromáždit se byl téměř nelidský úkol. Nakonec ale potkáváme paní profesorku Neuhausarovou a udiveně sledujeme, kolik že nás to vlastně z Pekaře tady je.

Dostáváme startovní čísla, a jelikož je zima, přidělat si číslo na dres je stejně těžké jako se zdravít se všemi kamarády, co tu jsou z bývalé školy nebo třeba v mém případě z fotbalu. Poté, co se rozkoukáme, následuje navigační úkol, kudy že se to vlastně poběží, že? A protože zrovna nevynikám v hloubkové analýze mapy, tak nám to dá chvíli zabrat. Pak už na nic nečekáme a se spolužáky se vrhneme na rozcvičku. Zatím máme čas. Vyklusáváme a já si uvědomím, že se třesu jako všudypřítomné osiky. Ale co už, s mikinou fakt nepoběžím, vždyť stejně závěr závodu vždycky připomíná country gril čili přespolní běh na 120 procent. Tak si hezky běžíme ráno kolem Klenice, později přidáváme atletickou abecedu a ejhle! Jaksi jsme zapomněli na čas, jako alarm se později ukázal řev dobíhajících holek naší kategorie. Závěr rozcvičky by měl být sice sprint, zato dostat se nejrychleji na start by se rovnalo spíše skoku dalekému přes Klenici. Přesto nakonec k mému údivu volíme první variantu a vyjde to na minutku, jelikož sotva vydýchám, je závod odstartován.

My, kteří běžíme 1,5 km, to máme dobré, lepší než ročník nad námi, který běží dvojnásobek.

Avšak i tak se to ukáže jako zatraceně dlouhý závod, někdo si sice řekne, no jó, sedm koleček (přepočteno na náš školní ovál), ale faktem zůstává, že jelikož se běží na čas, je velice obtížné zvolit vhodné tempo. Což se ukazuje i u mě. Víte, já obvykle volím taktiku, nějak to doběhneš, jenomže když to lidově řečeno nasprintíš, tak to neuběhneš, ty to ujedeš, ale to by ne(u)šlo. To je to první, co si kladu na srdce, a zpětně to tak stejně v mírnějším měřítku dopadlo. Čili ačkoli nevím, jak je ta trať dlouhá, pouštím se do svých protivníků a každý předběhnutý se počítá. Když vyběhneme na louku, kde je jasné vidět, kolik nás toho ještě čeká, nepotěší mě to, navíc mě u Klenice předběhne stádo „vychlámaných“ závodníků. Chvilí s námi závodí zajíc, pak veverka, trať tak nějak ubíhá, ale něco se mi nelíbí... Nebojte, nezabloudil jsem, dráha je našťástí dobře označená, jenže ačkoliv tak tak udržuji nasazené tempo, začíná se zrychlovat. Probíháme kolem prvních fanoušků, kteří nehledě na to, kdo zrovna běží, volají něco jako „Přidej už!!!“ No, řeknu vám, nemohl jsem, ale přidal jsem. Konec je „na morál“ a poslední kopec vůbec. Povzbuzuji spolužáky, vždyť nám stačí slétnout kopeček a doběhnout tu rovinku. Necítím nohy, proto dupu do země, a jakmile vyběhnu s vypětím sil kopec, dole si málem natluču nos. To bylo zrychlení! Připadám si, jako kdybych měl zmenšené plíce, chtěl bych dýchat, ale vzduch se vzpouzí. Naštěstí je tu poslední rovinka, a ačkoliv mé číslo 539, úplně roztrhané, končí zhruba upro-

střed, mám dobrý pocit nehledě na výsledek, a to dost možná i proto, že jsem vskutku pár lidí předběhl. Před očima mám ale stále zatačku, kde došlo k jediné havárii: někdo si chtěl zkrátit trasu a napálil to rovnou do odpadkového koše, který číhal hned za ní. Mohl bych být naštvaný, že jsme nebyli první, ale na druhou stranu, nikdo od nás se nezranil, prima nakonec taky doběhla, a to, že jsme byli šestí z dvanácti je asi tak nějak logické. Navíc údajných 1,5 km kamarádovy chytré hodinky statisticky jasně přepsaly na téměř 2 km... A celkové pořadí naší výpravy? Konfrontace s ostatními školami dopadla následovně: V naší nejmladší kategorii prima + sekunda byla děvčata (1 km) druhá, chlapci, jak jsem psal, šestí (1,5 km). V kategorii tercie a kvarta (3 km) byli kluci celkově druzí, přičemž Marek Najman byl úplně nejrychlejší ze všech, a jen těsně jim unikl postup. Holky (1,5 km) byly třetí. Ve středoškolské kategorii (3 km), která se běžela poslední, byly dívky první (!) a postoupily do krajského kola (konalo se také na Štěpánce), což jste mohli zaregistrovat také na našich informačních tabletech na chodbách gymnázia. Zde byly druhé. A hoši (4,5 km)? Ti skončili na druhém místě, tudíž bohužel nepostoupili.

Nakonec ovšem máme být na co hrdí. Bronz, čtyři stříbra (z toho jedno z kraje) a zlato z šesti kategorií určitě patří mezi lepší výsledky. •

➤ Středoškolská kategorie - dívky zvítězily v závodu na 3 km, chlapci běželi ve stejné kategorii 4,5 km a byli druzí.

NESPORTOVNÍ POČASÍ

📷 Alena Gabryšová (3. B)

S příchodem do 3. ročníku na naší škole souvisí dvě věci: maturitní práce a sportovní kurz. Ani letos tomu nebylo jinak.

Od 15. do 19. září se studenti letošní 3. A, 3. B, 3. C a 7. O zúčastnili sportovního kurzu v Drhlenech.

Nemyslete si ale, že by to byl nějaký obyčejný výlet, kam se necháte dovézt krásně autobusem s klimatizací či topením a kde si budete užívat „týden bez učení“. Tenhle sportovní kurz opravdu prověří vaše dovednosti. Celý týden totiž začal cestou do Drhlen na kolech a v podobném duchu se nesl i po celou dobu kurzu. Pro letošní třetáky si však i počasí připravilo obtížnou výzvu. Ještě ani nevyrazili a už radar hlásil silné deště. Po chvíli čekání se ale přeci jen vyjelo.

Během týdne si studenti vyzkoušeli různé disciplíny. Prověřili svou sílu a vytrvalost při kondičním cvičení. Vyzkoušeli si střelbu ze sportovních laserových pistolí. Úspěšně se neztratili ani při orientačním běhu. Někdo překonal rekord v nejpočetnější jízdě na kole na 10 metrů. Studenti se také pokusili rozdělat táborák za co nejmenší útratu. Denní výzvy

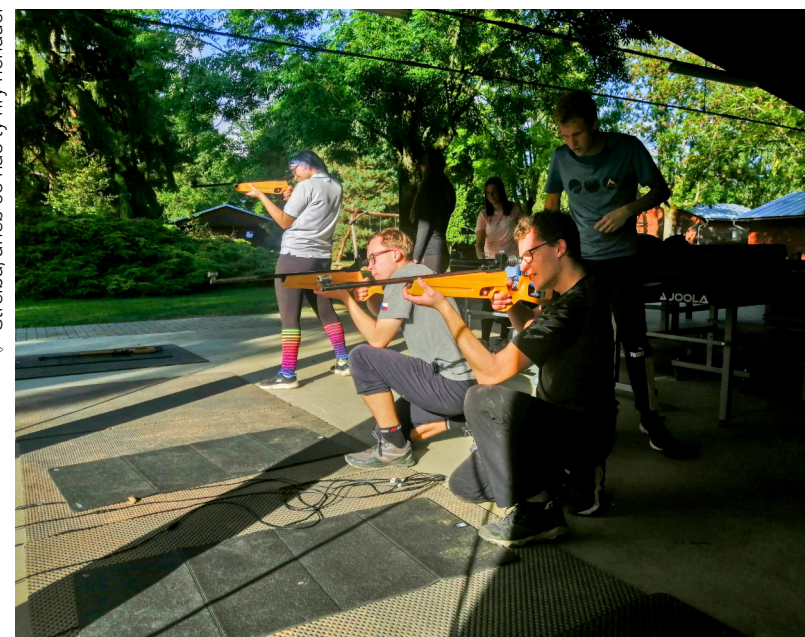

👉 Na kánoích za deště

stmelily kolektiv ve třídě i napříč třídami. Také byl pro ně připraven krásný cyklovýlet do blízké Sobotky, kde se všichni občerstvili v místní vyhlášené cukrárně. Zde pak někteří museli prokázat své dovednosti při opravě jízdního kola nebo výměně prasklé duše. I přes nepřízeň počasí si studenti zázavodili na kánoích. Sychravé počasí však někteří využili pro sběr hub a přípravu lahodné smaženice, o které se povídalo napříč třídami ještě hodně dlouho.

I když zpočátku nebylo počasí úplně ideální, nakonec se vyjasnilo i otepilo.

Studenti si tak mohli mnohem více užít druhou polovinu týdne a zpáteční cestu na kolech ke škole. ●

👉 Střelba, aneb co nás ty hry nenaucí

LUCY A SELAM POPRVÉ V EVROPĚ

📷 Dorota Kučerová (1. C)

📷 seznamzpravy.cz

Lidé na Zemi po dlouhou dobu uvažovali, jak vypadal život před miliony let. Spousta teorií se vyjasnila nálezem koster samic australopitéků rodu australopithecus afarensis Lucy a Selam.

Ated', po třech milionech let, se Lucy a Selam konečně podívaly do Evropy, a to přímo k nám do Prahy!

V roce 1974 v Etiopii poblíž města Hadar našel Donald Johanson částečně dochovanou kostru australopitéka. Podle písničky Beatles dostala jméno Lucy.

👉 Lucy, předek člověka moudrého

Lucy žila přibližně před 3,2 miliony let. Byla poměrně malá – měřila pouhých 106 cm a vážila kolem 28 kg. Její pohyby jsou vědci schopni určit pomocí tvaru pánevních kostí a drobného vzrůstu. Lucyina mozkovina měla objem 360 až 460 cm³, což je srovnatelné s dnešním šimpanzem. Anatomie horních končetin a hrudního koše se blíží lidoopům, zatímco zakřivení páteře a dolní končetiny už vykazují rysy rodu Homo. Lucy dokázala chodit vzpřímeně jako my, ale zároveň i šplhala po

👉 Části kostry Selam

stromech. Proto mohla žít v různém prostředí – v hustých leších či na rozlehlých pláních.

Podle stavby chrupu lze určit, že měla velmi pestrou stravu. Zesílená sklovina a ploché zuby jsou přizpůsobeny konzumaci tvrdších plodů – ořechů, semen nebo hlíz. Lucy ale nepohrdla ani travou, listy, ovocem či hmyzem.

V době smrti jí bylo 12–16 let. Příčina smrti je stále neznámá. Jedna z neprokázaných domněnek tvrdí, že Lucy zemřela po pádu ze stromu.

Kostra Selam patří k nejzachovalším dětským pozůstatkům lidských předků. Nalezena byla v roce 2000, a to opět v Etiopii, poblíž města Dikiki, z čehož plyne její přezdívka: „dítě z Dikiki“.

Ačkoliv je Selam často označována jako dítě Lucy, je zhruba o 150 000 let starší. Dětské kostry jsou velmi ojedinělé,

a proto nález Selam výrazně pomohl pochopit vývoj australopitéků. Stejně jako u Lucy se jedná o samici; pohyby vědci určili pomocí korunek trvalých zubů. Objem její lebky činí 275 až 330 cm³. Pomalejší vývin mozku připomíná ten lidský. Lidských aspektů u Selam bylo nalezeno vícero: od obratlů až po umístění míchy.

Selam bylo 2,5 roku, když zemřela. Pískovcový blok, v němž byla objevena, naznačuje, že byla pohřbena nánosem písku a vody. Podle teorie vědců ji mohla smést nečekaná povodeň.

Lucy a Selam byly k vidění v pražském Národním muzeu od 25. srpna do 23. října 2025. **Putovali za nimi lidé z celého světa, jelikož se jedná o unikátní a fascinující nálezy, které přispěly k pochopení života lidských předků na Zemi. ●**

NEVYŽÁDANÉ RADY A EMOCE

Bea Vrabcová (3. B)

Někdy si uvědomím, že jedu jen na autopilota. Všichni to známe – neustále slýcháme, jak je dnešní doba uspěchaná a náročná. Myslím si, že na tom opravdu něco je.

Začátek školního roku a už únava?

Vůbec mě to nepřekvapuje... Často jsme zahlceni všemi možnými úkoly, testy a okolí nás tlačí obětovat pro studium i poměrně velkou část našeho spánku, hlavně pokud po škole trávíme čas mimoškolními aktivitami, sportem, prací... Den pak uteče jako voda, v devět večer otočíme klíčem v zámku a naprosto vyčerpaní opět padneme do hromad učebnic.

Ale co s tím?

Toto je drsná realita pro nás, studenty. Proto jsem se rozhodla tento článek pojmut velmi otevřeně vzhledem ke svým zkušenostem, třeba vám to ukáže jiný úhel pohledu.

Přestože psychické zdraví už není takové tabu – píše o něm na různých sociálních sítích a v jiných médiích – ve školách se o něm stále mluví málo.

Jako první důvod mě napadá, že není čas a prostor. Mohlo by to také být způsobeno velkou citlivostí tohoto tématu. Anebo zkrátka není o čem mluvit – reelska nás v této oblasti stále zaplavují stejnými radami pořád dokola, aniž by přinesla cokoliv nového.

A stále dokola: dobře spi, nastav si rutinu, hýbej se, dýchej

Mohla bych tu mluvit o duševní hygieně, deeskalačních technikách, vyhledání odborné pomoci... Možná by to bylo prospěšné – přeci jen, opakování matka moudrosti. Ale co se na to podívat z jiné perspektivy?

Nastavení si hranic

Osobně momentálně zažívám období, kdy si přijdu zahlcená všemi možnými radami, poučováním. Mám za sebou spoustu pádů i úspěchů ve svém zotavování. Někdy mě opravdu irituje, když mluvím otevřeně o svých emocích a slýchám, abych nebyla smutná, usmála se apod. Já totiž NECHCI.

Touha po klidu

Ze své zkušenosti vím, že někdy je opravdu náročné vysvětlit okolí svou potřebu jen být. Vidím jako nesmírně osvobozující chvíle, kdy jsem sama bez nátlaku, spěchu, potřeby plnit očekávání...

Nemusím být vždy v pořádku

Vnímám, že emoce nelze rozdělit na pozitivní a negativní. Nemůžeme se přeci pořád nutit být šťastní a cítit se skvěle. Samozřejmě netvrdím, že bychom se v emocích měli utápět, ať už se jedná o JAKOUKOLIV emoci. Myslím to tak, že je třeba si dovolit být smutný,

naštvaný, unavený... Moci si říci, že se teď cítím špatně. Bez motivačních řečí, přehnané toxické positivity. Možná není důležité „přeprogramovat svou mysl“, mít pod kontrolou své emoce. Někdy je jejich úlohou, abychom přeháněli, říkali věci, jež bychom si jinak nechali pro sebe.

Jaký je závěr?

Myslím si, že je velmi zdravé vědomě si vyhradit prostor na prožití vlastních pocitů.

Nejsme totiž stroje na krásné známky a produktivitu, ale žijící tvorové. Prosím, myslíme na to příště, až si budeme připadat, že nejsme dostateční.

✦ Pokud byste potřebovali na chvíli vypnout, strávit odpoledne s vrstevníky povídáním a hraním deskovek, můžete navštívit Parkoviště. Klade se zde důraz na anonymitu, bezpečné prostředí (a navíc je zde i občerstvení zdarma). Není třeba hlásit se dopředu, je možné přijít i v průběhu programu a odejít podle potřeby.

BACK TO THE PAST: FROM WALLFLOWER GIRLS TO SUFFRAGETTES

SUFFRAGETTES, STAND UP!

Johana Skrbková (4. B)

WILLMOTT, L., Images of the National Archives

Dearest Gentle Readers, welcome to England!

This Author bids you a heartfelt welcome, with hopes that you shall find yourself in utter delight and excitement upon reading this periodical that lies before you. As you read, the history of England unfolds before your eyes.

As My Dear Readers, the season is drawing to its grand finale. The last ball is in preparation, and the air is thick with anticipation. But before we lose ourselves amidst the cage crinolines and the glittering gowns within the ballroom, let us leave, for a moment, the vanity of snobbish lords and barons behind. For there lies a matter far weightier than silk and social status, a transformation stirring not only

within the ton, but within womanhood itself.

The age of our cherished wallflowers, it seems, is drawing to a most unceremonious close. Stand aside and do mind your step, if you please, for a new breed of lady is upon us, bold, witty, unyielding and most scandalously, political. This Author, but of course, refers to none other than the ever-so-often-whispered about creatures of true boldness, the Suffragettes.

Our journey shall now begin. Please take a seat, read, and listen closely as we explore how our once demure wallflowers finally transformed into Suffragettes at the close of the 19th century.

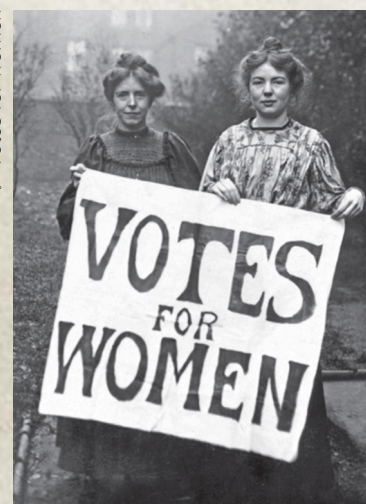
My Dears, what truly sparked the most scandalous question: *If men can vote, why, pray, cannot we?* within the unconventionally messy-haired minds of the Suffragettes, was, and pray do not be much astonished My

Gentle Readers, not a lady, but dissatisfied gentleman. The Chartists, that most impassioned of the working-class men's movement in 1848 and years later the reformers behind the *Second Reform Act* of 1867, called loudly and repeatedly for the right of every man to vote regardless of the size of one's coin purse.^{1,2}

Dearest Gentle Readers, This Author feels it her solemn duty to explain, for the sake of clarity and to satisfy your most delicious curiosity, precisely what one means when one speaks of a Suffragette. A Suffragette, My Dears, was not merely a woman with opinions, but a creature corseted in courage striding boldly into the 20th century with one most outrageous demand: the right to vote. They increased knowledge of the subject with a series of public outcries.³

As the united power of the Chartists began to take shape, our ever-observed Suffragettes caught the scent of power rising and knew better than to stand idle. These bold women →

Votes for women

¹ WRONG, G. M., *High School history of England*, p. 519, p. 520.

² WILLMOTT, L., *Images of the National Archives*, p. 14.

³ MCINTOSH, C. *Cambridge Advanced Learner's Dictionary*, p. 1572.

formed a female committee to rally support for the *Married Women's Property Bill*, for it seems they had at long last, grown quite weary of being legally tethered to men who considered their earnings and dowries little more than pocket change, soon to be drunk away in the gentlemen's club in London. Nevertheless, even with 26,000 signatures adorning the petition, the Bill was defeated. Yet the embers of resistance glowed even brighter. New groups and committees began to form, most notably the *Kensington Ladies Discussion Society*, a gathering of keen-minded women, who over the five o'clock tee discussed the inequality of sexes. And let This Author say, My Dears, that was where the pot boiled hottest for women's suffrage. By the year of 1866, the *National Society for Women's Suffrage* was founded, the first national group to campaign for women's right.

My Dearest, This Author has spoken already of that new breed of a lady, one whose days were no longer defined by the dutiful arts of cherishing her husband, nurturing the home, and bearing offspring, as was expected of the proper Victorian woman. But as the saying goes, My Dears, times do change.

The *New lady* making her bold debut in the British ton. She dared to question the institution of marriage, and the notion of women as a passive, sexless creature. Indeed, she was independent, educated, and ambitious. A cigarette between her fingers became a badge of emancipation, trousers, *Bloomers*, shirt and tie a rebellion against the corseted prison of the feminine past. Naturally, such a scandal could not go unanswered. The shocked opponents were swift to label these women as unnatural, unwomanly, even lesbians, as if their long-held dominion over women was quickly slipping through their fingers.

My Dears, for the Suffragettes Her Most Formidable Majesty, Queen Victoria was at first a

radiant symbol of the reigning femininity. But alas, Her Majesty proved little inclined towards women's rights, locked away in the palace, surrounded by countless offspring and her Prime Ministers. But let This Author not be so quickly prejudiced. For during HM's reign, despite many lingering inequalities, the first women were permitted to attend Cambridge University (though still denied degrees), the *Married Women's Property Act* was passed, and, by the year of 1881, women were granted the right to vote on the Isle of Man. Although the second reading of the *Faithful Beg Bill*, a proposal encouraging women's suffrage across all of Britain, never came to pass. In response, My Dears, a new group of determined ladies

assembled, the *National Union of Women's Suffrage Society* (NUWSS) led by Millicent Fawcett.

My Gentle Readers, do not be taken aback by the growing frustration of some of certain Suffragettes, whose patience had worn ever so thin with the NUWSS and its dreadfully polite pace. Their tempers, much like the cause, burned far too fiercely to sit idle. And so, My Dears, Emmeline Pankhurst alongside her three daughters, Christabel, Sylvia and Adela, founded a group of their own: *Women's Social and Political Union* (WSPU), whose rallying cry, *Deeds, not Words*, promised methods that would be anything but passive.⁴

Dearest Gentle Readers, as the Suffragette movement grew in number, its rising power began to take shape in the most colorful of unities. For recognition, My Dears, was just as vital as the piercing tongues of our bold women. Their attire had the deepest shade of purple that stood for dignity, the brightest white for purity, and the envy green for hope. These were not mere colours, but a cherished slogan shouted from one door of Parliament to another: Dignity, Purity, and Hope.^{5, 6}

My Dears, the WSPU led by the fearless Miss Pankhurst, made quite the stir on London's streets. Rushing to Parliament, chasing after ministers, and deliberately courting arrest on multiple occasions to gather public attention, these Suffragette certainly knew how to create a scene. The pièce de résistance was the Trial of Suffragettes Leaders, where Emmeline Pankhurst, her daughters Christabel and Sylvia, and Flora Drummond

took centre stage in a most dramatic fashion.

Other WSPU members reacted with a most dramatic display, hurling objects labeled "bombs" through windows, sending shockwaves through the town. Unsurprisingly, the government responded to that with an iron fist, handling these ladies with ungentle severity, imprisoning them. In a bold move, many imprisoned women answered with hunger-strikes to provoke whether the government let them die in prison or face the humiliation of the public eye. Furthermore, My Dears, the gathering outside Parliament's doors, on one fateful day, earned a moniker "Black Friday", thanks to the unforgivable brutality displayed by the policemen, who assaulted these women with both physical and mental cruelty.⁷

My Dearest Readers, all the hard labour through the transformation of women's duties,

Dearest Gentle Readers, every great cause, as history often reminds us, requires a touch of tragedy, a scandal to stir the papers and sharpen the society's tongue. A martyr, if you will. And so it was that a brave Suffragette called Emily Davison sacrificed her life in the name of the cause, throwing herself before the King's horse at the Derby. The WSPU mourned her, shedding tears both genuine and performative, joined by fellow Suffragettes, and naturally curious onlookers.⁸

roles, and rights was finally repaid when the *Representation of the People Act of 1918* granted women over the age of 30 who met the property qualification the right to vote and to sit in the House of Commons. The campaigns, petitions and strikes of our fellow Suffragettes were eventually rewarded by a crucial step forward.^{9, 10}

Dearest Gentle Readers, after fifty years of tireless effort, this represents a huge victory. Our Wallflower girls had finally and once and for all turned into Suffragettes, paving the way for future generations.

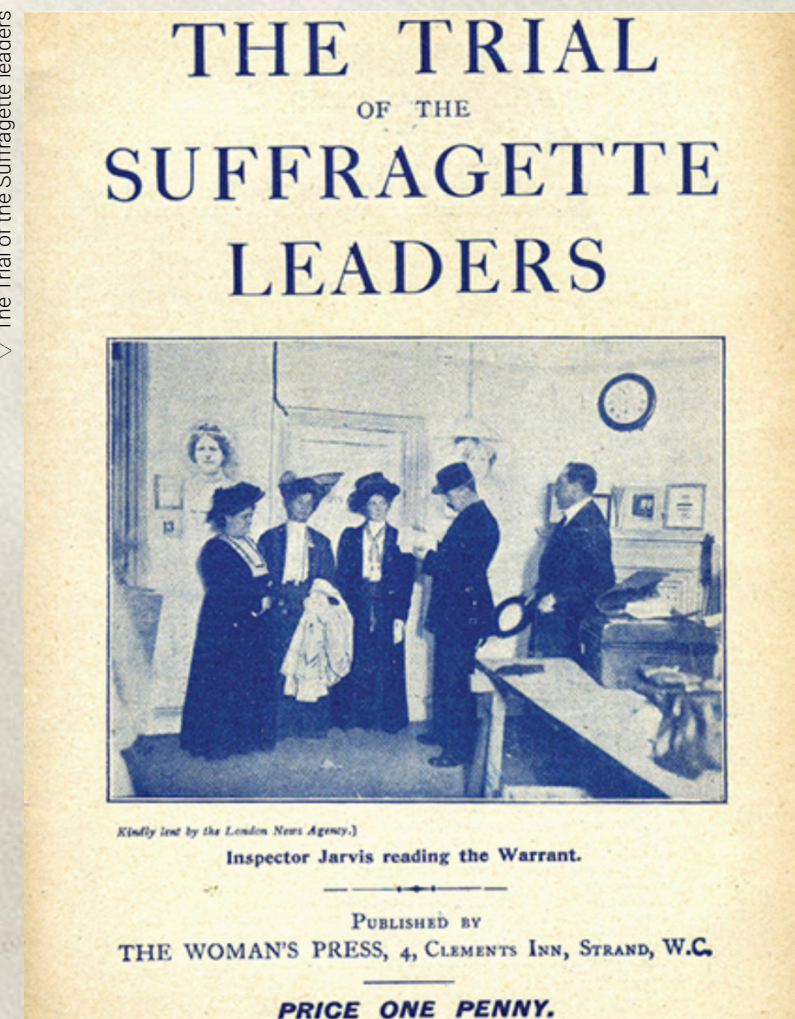
Our retrospective into the history of England is now complete.

Dear Readers, what a delightful journey we have just experienced. Ah, my Dears, please forgive This Author for becoming somewhat emotional. For this is the ultimate end of this periodical.

As the final thunder of the string section fades and the last twirl of Viennese waltz comes to an end, we, My Dears, must once again part ways. This Author must return to her country estate away from London's ton and gossip, but will forever cherish the memories of our time together. To my Dearest Gentle Readers, I extend my sincerest gratitude for your companionship and interest in these historical tales.

Yours Truly
J. S.

◇ The Trial of the Suffragette leaders

⁵ NACHMANN, S., *The Colours of the Website: Purple, Green and White*, article
⁶ WILLMOTT, L., *Images of the National Archives*, p. 97
⁷ WILLMOTT, L., *Images of the National Archives*, p. 31-54
⁸ WILLMOTT, L., *Images of the National Archives*, p. 95
⁹ WILLMOTT, L., *Images of the National Archives*, p. 130
¹⁰ Representation of the People Act of 1918, the Parliament UK

FILMOVÉ VÁNOCE

Kristýna Křováčková (6. 0)
www.ct24.ceskatelevize.cz

Pomalů, ale jistě se blíží Vánoce. Co nevidět se rozsvítí vánoční světélka po celém městě a někteří z nás už začínají shánět dárky.

Kromě světélek, dárků a cukroví k vánoční náladě patří i filmy. A které jsou ty nejoblíbenější?

České filmy:

Pelíšky (1999)

Když se řekne vánoční film, většině z nás se vybaví tato filmová klasika. Tato tragikomedie z roku 1999 režírovaná Janem Hřebejkem je naprostá klasika. Děj je zasazený do konce 60. let a vypráví o životě dvou rodin – Šebkových a Krausových. S hodnocením 91 % na ČSFD si zasloužil první místo v našem žebříčku.

S čerty nejsou žerty (1985)

Jedná se o českou pohádku podle předlohy Boženy Němcové. Hrdinou je hodný a poctivý Petr Máchal, kterého jeho macecha Dorota vyžene z domova. Nakonec se dostane až do pekla, kde se setkává se svou babičkou, která byla nedopatřením odnesena místo Doroty. Petr se spráteli s mladým čertem hodnosti vraníka a společně bojují proti hříšníkům.

Tři oříšky pro Popelku (1973)

Pohádku o Popelce, její maceše a nevlastní sestře známe snad všichni. Byla natočena režisérem Václavem Vorlíčkem a hudbu k ní složil Karel Svoboda. Stejně jako předchozí pohádka byly i Tři oříšky pro Popelku natočeny podle příběhu od Boženy Němcové. Pohádka vznikla v koprodukcí s Východním Německem a dodnes se těší velké popularitě u nás i u našich sousedů.

Zahraniční filmy:

Sám doma 1 (1990) a Sám doma 2: Ztracen v New Yorku (1992)

Oba díly této vánoční komedie sledují Kevina, který bojuje proti dvěma nepoučitelným lupičům. V prvním dílu ho rodina zapomene doma, v tom druhém se Kevin ztratí na letišti a omylem odletí špatným letadlem do New Yorku.

Láska nebeská (2003)

Tato romantická komedie nás zavede do současného předvánočního Londýna. Objevuje se zde několik různých příběhů od nově jmenovaného ministerského předsedy, který se zamiluje hned, jak vejde do úřadu, až po stárnoucí rockovou hvězdu, která se snaží o comeback za každou cenu. Všechny příběhy propojuje láska, a tak film navodí tu správnou poklidnou atmosféru.

Vánoční prázdniny (1989)

Rodina si jede pro vánoční stromeček. Maminka s tatínkem zpívají, dvě dospívající děti jsou otrávené. Táta Clark chce zažít Vánoce, po kterých už dlouho touží. Chce si pokácet vlastní stromeček a povečeřet s rodinou u jednoho stolu. Nic se ale nedaří tak, jak si Clark představuje, malér stíhá malér...

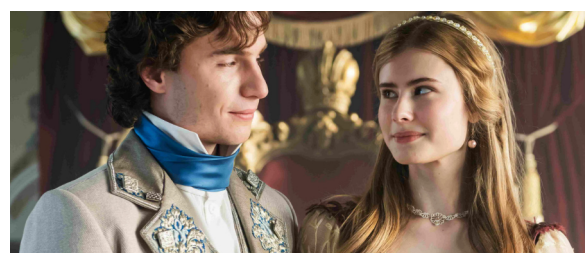
A jakou pohádku si pro nás letos na Vánoce a na Boží hod připravila Česká televize?

Záhada strašidelného zámku

Režie se letos ujal Ivo Macharáček a v hlavních rolích se představí Sofie Anna Švehlíková a Oskar Hes. Pohádka by měla vyprávět o vynalézavé princezně Elvíře, která se rozhodne zvyšovat královský rozpočet místo daní strašidelnými prohlídkami. Jenže brzy zjistí, že kouzelné bytosti není zrovna snadné mít pod kontrolou.

Největší zázrak

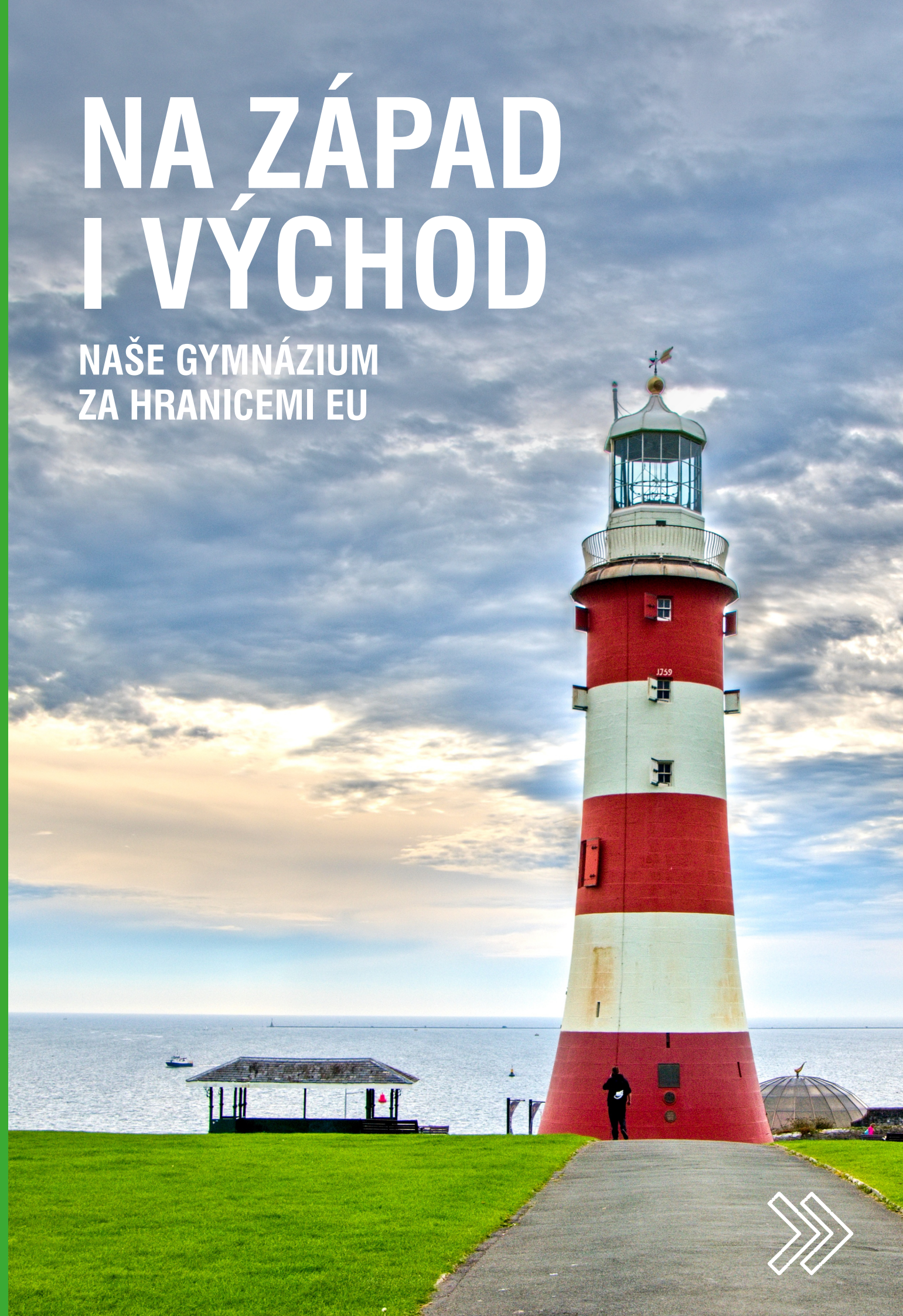
Na Boží hod bude Česká televize vysílat slovenskou pohádku, již je koproducentem. Režie se ujal Tomáš Jančo. V pohádce o lásce, zradě a oběti se objeví nepovedený kouzelník Láb, krásná princezna a nespokojený pekař. Sklidí letošní pohádky větší úspěch než ty v předešlých letech nebo se setkají s negativní kritikou diváků? ●

Vánoční zázrak

NA ZÁPAD I VÝCHOD

NAŠE GYMNÁZIUM
ZA HRANICEMI EU

ZA POLÁRNÍ ZÁŘÍ NA LOFOTY

📷📱📺 Jakub Křováček (6. 0)

Je pondělí. Pondělí 15. 9. 2025. Poprvé nandávám na svá záda plnou krosnu a zjišťuji, že si asi fakt neumím zabalit :D

Bergen?

O hodinu později už stojíme u Bondy na sedmičce a scházíme se v prozatímním plném počtu – pan Bělka, paní Floriánová, Vojta, Martin, Sára a já. Abych to trochu uvedl – před několika lety jsem poprvé viděl na fotografii takový ten typický pohled na Lofoty. Zasněžená krajina, silnice vinoucí se okolo fjordů a mezi bílými plochami vyčnívající a o pozornost si žádající červené střechy rybářských domečků. No a už tehdy jsem si dal za cíl, že se právě na toto místo za polárním kruhem chci někdy podívat. A když mě pak paní profesorka Floriánová zastavila na chodbě s nabídkou připojit se k několika žákům ze 4. A na DofE expedici, kterou si naplánovali právě na Lofoty, nerozhodoval jsem se ani chvíli a řekl jsem „ano“. No a tak teď o několik měsíců později sedím v letadle z Prahy do Mnichova a vydávám se na nezapomenutelné dobrodružství. V Mnichově jsme cobydyp, ještě z okna letadla vidím, jak se vykládají naše krosny, a pak rychlým sprintem přes letiště stiháme navazující let do Bergenu, který se nakonec zpožďuje o celých 40 minut. V Bergenu si při přestupu musíme proclít zavazadla, a tak míříme k jejich výdeji a cestou se smějeme velkému nápisu „Bergen?“, který skrz sklo vidíme na

protější skále. Jenže to ještě nevíme, co nás čeká...

Lufthansa, co dodat...

Čekáme u pásu a už k nám přijely Martinova a Vojtova krosna. Ale zbylé čtyři jsou kde? Nikde. Zjišťujeme, že ztracená zavazadla máme hlásit až v Bodø, a tak vyrážíme opět nahoru do odbavovací haly a mezitím, co si jdou kluci odbavit své dvě krosny, procházíme my zbylí bezpečnostní kontrolou a spěcháme na náš let do Bodø. Jenže zanedlouho volají Vojta s Martinem – už jim zavazadla nestihnou odbavit. Snažíme se dojít ke gatu a začít situaci řešit, jenže už je stejně zavřený. Vycházíme tedy ven z odletové haly a znovu se scházíme dohromady. Dovolat se Lufthanse je marná snaha a na letišti není

jediný otevřený stánek s informacemi, a tak se nakonec po konzultaci s paní u odbavování zavazadel a s vědomím, že je let v naší aplikaci přebookovaný na druhý den, snažíme v letištním komplexu najít volný hotel. Bohužel se šest volných postelí v žádném z nich nenachází, a tak si noční bloudění zpřijemňujeme alespoň závoděním s vozíky na zavazadla. Nakonec si nacházíme hotel v centru Bergenu, které je 30 kilometrů od letiště, a tak nasedáme na tramvaj a po příjezdu a krátké noční procházce a večeri jdeme pomalu spát. Ráno totiž musíme vstávat brzo.

V kokpitu letadla

Druhý den podnikáme rychlou snídani a bleskový přesun na letiště. Zde se chvíli hádáme

👉 V kokpitu letadla

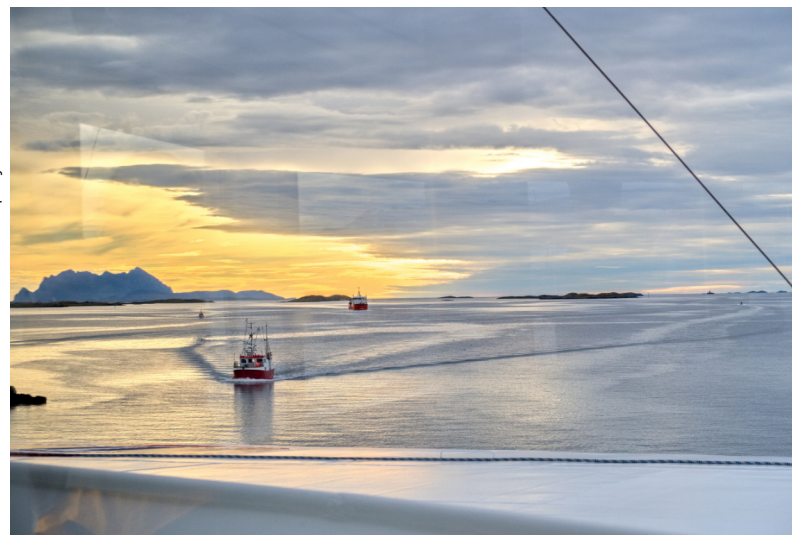
DOPLŇUJÍCÍ
FOTOGRAFIE:

VIDEOREPORTÁŽ:

👉 Večerní přejezd do Moskenes

s pracovníky ze security a dožadujeme se návratu naší powerbanky po tom, co si tři zaměstnankyně letiště spletly hodnotu wattů s watt-hodinami a označily mou powerbanku jako nebezpečnou k přepravě. Nakonec se ale situace ujme jeden z mála mužů na security checku a powerbanka se mi vrátí. Po této radostné novině se už přesouváme do Trondheimu, kde máme hodinu a půl dlouhý přestup. Následuje už jen let maličkým turboprotovým letadlem do Bodø přes norské městečko Mo i Rana, kde všichni kromě nás vystupují, a než nastoupí ostatní, jdeme si splnit jeden bláznivý nápad. Zůstaly otevřené dveře od kokpitu, a tak se jdeme zeptat pilotů, jestli tam můžeme nakouknout. Nakouknout? Kdepak... Já jsem si dokonce mohl sednout do sedadla pilota a Sára na místo kopilota! No a pak nám dal pan pilot podrobnou instrukci a ukázal nám i, jak fungují jednotlivé přístroje, dokonce nám i zapnul umělý horizont a další věcíčky! Uneseni tímto zážitkem se už o pár hodin později plavíme trajektem z Bodø do Moskenes, což je městečko ležící už právě na onom souostroví jménem Lofoty. Cesta je poklidná, a tak si už jen naposledy užíváme civilizaci a poté už hledáme na pobřeží kousek od přístaviště Štěpánku a Báru, kterým se čekání na nás nečekaně protáhlo, přiletěly totiž o pár hodin dřív, protože si nestihly včas zařídit letenky na náš spoj. Všichni pohromadě už jen večeríme a za

stále silícího deště jdeme spát. Zítra nás čeká náročný den...

Schody do nebes

Ráno vstávám brzy před ostatními a v podmáčeném terénu si dělám ranní procházku po pobřeží. Postupně se probudí všichni a za deště si vaříme snídani a poté vyrážíme na dnešní část trasy. Ta je naplánovaná směrem k městečku Reine, kde začíná výstup na Reinebringen. To je ta skála, odkud je focená drtivá většina pohledů právě na Reine, jedno z nejznámějších lofotských měst. Cestou nahoru umíráme pod náporom prudkého větru, nepřetržitého deště, našich pětadvacetikilových krosen a zároveň téměř dvou tisíc schodů, které musíme zdolat. Na samotném vrcholku to dokonce fouká tak moc, že mě vítr přitiskává ke kamenům po mé pravé straně, když se pokouším narovnat.

Jenže jakmile se vyšplhám na úplný vrchol a udělám těch pár fotek, které mi počasí dovolí, už je rozhodnuto. Dál po začínající hřebenovce nepůjdeme, na jejím začátku je velká výstražná cedule upozorňující na nebezpečnost navazující trasy a nutnost dostatečných zkušeností. Vzhledem k tomu, že zkušenosti nemáme, a navíc máme na zádech ještě tak velkou zátěž, určitě by to bylo více než nebezpečné. Raději tedy sestupujeme dolů, kde si dáme večeri, najdeme místo na nocleh a přespáváme do dalšího dne.

Nejkrásnější noc v mém životě

Ráno bylo nádherné. Nad mořem nám pomalu začalo vylézat sluníčko a za celé dopoledne se nám ukázalo asi 5 různých duh, dokonce většína zdvojených, jedna i ztrojená :) Za tak krátkou chvíli jsem jich tolik v životě neviděl. Mezi tím, co se snažíme alespoň trochu vysušit věci, složit stany a nafotit si všechnu tu krásu okolo sebe, rozhodujeme se, že dojdeme do Reine, odkud lodí přejedeme na Kjerkfjorden – až na konec jednoho z těch největších lofotských zálivů. Tam jsme docela za chvíli a cesta probíhá bez komplikací, jen obsluha lodí se diví, že si chceme koupit jen jednosměrnou jízdenku a ne zpáteční. Jelikož už je okolo třetí hodiny, dnešní ambice moc velké nejsou. Cílem je „jen“ přejít horské sedlo Einangen a za ním si najít místo na přespaní. Podle mapy jsme si původně mysleli, že budeme tábořit →

👉 Výhled z Reinebringen

Výhled na Kjerkfjorden ze sedla Einangen

Společná fotka na Einangenu

u jezera, které v údolí je, ale po tom, co jsme vystoupili nahoru a co jsme spatřili na konci podmačeného údolí pláž, bylo rozhodnuto o něčem daleko víc vzrušujícím. Nahoře si ještě stiháme udělat společnou fotografii a poté se již přesouváme až k moři. Cesta se neuvěřitelně táhne a cíl máme pořád těsně před sebou, jen nohy bolí víc a víc a vzdálenost na mapě neubývá... Těsně před setměním se ocitáme na pláži jménem Hørseidvika, která je posetá něčím, co vypadá trochu jako výbušniny, a tak se paní profesorka rozhoduje, že je svými turistickými holemi ozkouší. Naštěstí jsme ale do vzduchu nevyletěli, a tak se můžeme jít v klidu utábořit. Našli jsme si místo na malém útesu nad mořem a nutno podotknout, že na hezcím místě jsem v životě nepřespával. Večer se nám už jen povedlo u ohně propálit dvoje boty

a namazat si unavené nohy a pak jsme šli spát. Ale krátce po půlnoci se přece jen ještě budíme – je vidět polární záře!

Z dofáků horolezci

Další ráno jsme se rozhodli pro rychlou koupačku v Norském moři, jižní části Severního ledového oceánu. Název je opravdu výstižný, málem jsme zmrzli :D S rozprouděnou krví v žilách se ale (opět až po dvanácté :D) balíme a vyrážíme na dnešní část trasy. Procházíme údolím nazpátek a po chvíli se od cesty odpojujeme – víme, které sedlo máme přejít, ale nechceme čekat na to, než nalezneme cestu, jež ho překonává. Jdeme tedy rovnou nahoru, skrz skály, obří balvany, propadliny a vodou nasáklé porosty a pod úhlem větším než 45° míříme přes plošinu Vomma až na vrchol sedla mezi skalnatými

horami Markan a Krokhammartindan. Zde asi půl hodiny fotíme a odpočíváme, protože jsme nejen zdolali tuhle šílenost, ale kromě toho se nám rozprostřely nádherné výhledy na všechny strany. Poté vyrážíme po vrstevnici směrem k druhému hřebeni, a i když nám cestou občas padají spacáky dolů z kopce a my se pro ně musíme vrátet, nakonec zdárně překonáme i poslední dnešní výšlap a míříme dolů k jezeru Fageråvatnet. Tam přicházíme už se setměním a v křovinaté a podmačené krajině už asi půl hodiny hledáme místo, kde by bylo možné tábořit, ale nakonec ho nacházíme a po postavení stanů si ještě děláme malý ohýnek. A za chvíli přichází opět polární záře! Asi hodinu se snažíme udělat perfektní fotku, a když už jsou mé ideální představy o perfektní fotce téměř naplněné a má SD karta skoro plná, rozhoduji se pro to nejmoudřejší řešení – jít spát.

Ta pověstná Kvalvika

Ráno balíme tábořiště a míříme k cíli naší expedice – pláži Kvalvika, která je nejnámější pláží na celých Lofotech a o které Vojta tak moc snil. První tři kilometry jsou ale ukrutné peklo. Jdeme bahnitou cestičkou, která se pořád někam stáčí a střídavě stoupá a klesá, a tak nám trvá více než dvě hodiny, než se dostaneme alespoň trochu do civilizace. Na první asfaltce, kterou jsme za poslední dny objevili, se naobědváme a posilnění dobrým vepřovým gulášem se bleskovou rychlostí řítíme dál – zpevněný povrch pod nohama nám totiž poprvé za posledních pár dnů umožnil jít rychle. Cesta hezky ubíhá, a tak se za chvíli už ocitáme u osady Torsfjord, kde začíná přechod přes sedlo Skoren, poslední věc, která nás od Kvalviky dělí. Sil už není tolik, kolik bychom si představovali, ale i přes to se zanedlouho vyhoupneme nahoru a pod sebou už jen při sestupu vidíme nádhernou, všemi barevnými tóny hrající Kvalviku v jemném, ale intenzivním zapadajícím slunci. Lepší konec expedice jsme si přát nemohli, takovéto scenérie se vidí jen párkrát v životě...

Polární záře u jezera Fageråvatnet

Večer se snažíme rozdělat oheň, vaříme si z posledních zásob jídla a s pocitem dobře odvedené práce usínáme.

Platí Lufthansa, dejte si!

Další den vše směřujeme ke čtvrté hodině odpolední, kdy nám ze zastávky Fredvang kryss odjíždí autobus zpět na jih ostrova. Po přechodu sedla ale už jdeme jen po silnici, takže těch posledních sedm kilometrů utíká velmi rychle a dorážíme na ni ještě s předstihem. Cestou vymýšlíme plán na poslední večer, který vypadá asi takhle: přijedeme do Reine, půjdeme se navečeřet do restaurace a večer přejedeme do Moskenes a strávíme noc v čekárně na trajekt. Cestou na zastávku přecházíme po architektonickém skvostu – mostech Røssøystraumbua a Kubbholmleibua, které překlenují asi největší lofotský fjord. I když možná z čistě architektonického hlediska v porovnání s norským inženýrstvím zas až tak výjimečné nejsou, jejich ladný vlnící se tvar ale ve spojení s krajinou okolo nich tvoří nádhernou scénérii. Zanedlouho už nám přijíždí autobus a cestou do Reine se ještě z jeho oken díváme na krásy okolo nás a po příjezdu pod Reinebringen ještě narychlo kupujeme pár suvenýrů. Pak už nás ale čeká výborná (a také cenově tomu odpovídající) večeře z norských specialit, o které si mimochodem naivně myslíme, že nám ji zaplatí Lufthansa z odškodnění za

zpoždění letu, na něž bychom měli mít nárok (dosud nezaplatila :D), a přejezd autobusem do Moskenes. V čekárně je ale docela zima a mně se nechce vytahovat spacák a karimatku, a tak se mi na kovových lavičkách nedaří usnout a celou noc jsem vzhůru. Ale co, poslední noc se přece nikdy nemá spát! :D

Zase někdy na viděnou!

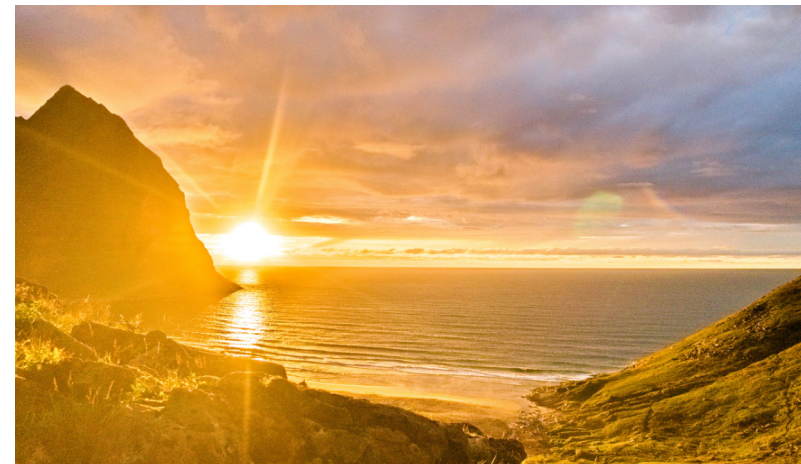
Ráno se nalodujeme na trajekt, opět procházíme obřím podpalubím a jediné, co nás trochu děsí, je vichřice, která Lofoty a sever Norska už od půlnoci bičuje. Asi si tedy dokážete představit, že plavba moc příjemná nebyla :D V Bodø opět přecházíme na letiště a i přes silný vítr se nám daří vzletět – a to dokonce v jednom kuse! Návrat je trochu jednodušší, z Bodø jsme chytili přímý let do Mníchova, a tak zanedlouho už jen přestupujeme na spojení do Prahy a okolo desáté hodiny už

jsme na Ruzyni. A hádejte co – dokonce nám i přijely všechny krosny! :D

A stálo to vůbec za to? Byly k něčemu ty promrzlé noci, chození v promočených botách, mokré a špinavé oblečení, provizorní řešení všeho možného od jídla až po čištění zubů, náročné přechody hor, několika-hodinové cesty, vynaložené finance a občasné záchvěvy zoufalství? ANO. A kdybyste se mě zeptali, jestli pojedu znova, neváhal bych ani minutu. Dokonce o tom i sám uvažuji, jen si budu muset najít nějakého dalšího šílence, který by do toho šel se mnou (jste ten šílenec? tak napište a jedem! :D). Tato expedice mi dala krásné zážitky a vzpomínky na celý život, celkem dva a půl tisíce fotek a asi tisícovku videí, a nejen to, odvážím si i cenné zkušenosti a poznatky a především odhodlání něco podobného podniknout brzy znovu. A mimo jiné jsem si alespoň na týden odpočinul od všeho chaosu, od práce, od školy, od telefonu... Takže jestli toho máte občas taky až nad hlavu, sbalte svůj život do krosny a všechno zbytečné nechte na pár dní doma. Stojí to za to!

Na závěr už bych jen chtěl moc poděkovat našemu pedagogickému doprovodu, paní Floriánové a panu Bělkovi, panu řediteli za schválení expedice a všem ostatním dofákům, kteří mě přibrali mezi sebe. **Byl to vskutku nezapomenutelný zážitek, který si v mém srdci našel své místo.** **Lykke til alle ekspedisjoner og eventyrere!** ●

Západ Slunce nad pláží Kvalvika

ZA JEŠTĚ HORŠÍM POČASÍM

ANEB ZÁJEZD 3. A 4. ROČNÍKU DO ANGLIE

✎ Eliška Smutná (3. B), Zuzana Chodaničová (4. A)

📷 Jakub Křováček (6. O), Eliška Smutná (3. B)

Dne 29. 9., v těžké pondělní ráno, naši studenti nastoupili do přímo luxusního dvoupatrového autobusu. Ti, kteří nestihli ulovit horní místa, skončili dole (my).

Jakmile jsme se všichni usadili na svá místa, autobus se rozjel vstříc novému dobrodružství. V Plzni se k nám připojil pan průvodce Petr Klik a dostali jsme záruku, že budeme mít kliku po dobu celého zájezdu! Po velmi dlouhém šlofíčku a mnoha zdoluhavých frontách na dámských záchodech (pánové takový problém neměli) jsme dorazili do Eurotunelu.

Zajímavost: Vlaky se v Eurotunelu pohybují rychlostí až 160 km/h. Což jsme pocítili na vlastní kůži – zaléhaly nám uši.

Další zastávkou už bylo parkoviště v Anglii. Prvním místem, které jsme navštívili, bylo úchvatné město Exeter. Stejně působivá byla i jeho fenomenální katedrála s obdivuhodnými sloupy a celkově architekturou. Celý den byl hlavně věnován nákupům zboží značek, které u nás již ne-seženeme, navštívili jsme např. obchod s módou Next. Dále jsme tu našli spoustu anglických kníček za výhodnou cenu a pro milovníky sladkého třeba čokoládu. Navečer jsme dorazili na parkoviště, kde si nás rozebraly naše nové rodiny. Každá rodina byla specifická, ať už třeba domácím mazlíčkem

nebo vírou. Originální byly i zvyky od modlení u snídaně po ohřáté párky k večeři.

Všichni víme, že jídlo Britů je velmi osobité, každý to měl trochu jinak, a ne každý se vždy dobře najedl. Nedovařené hranolky totiž někdy nepřijdou k chuti.

Náš druhý den jsme započali srazem na parkovišti, odkud jsme vyrazili velmi brzy. Mířili jsme do velmi známé hospody Jamaica Inn, kde se odehrával děj stejnojmenné knihy od slavné spisovatelky Daphne du Maurier o pašerácích.

Na chvíli jsme se tu zastavili abychom nasáli atmosféru a pokoupili nějaké originální suvenýry. Další zastávkou bylo přístavní městečko Penzance, kde jsme dostali rozchod na oběd, přičemž si většina z nás stylově dala Fish and Chips.

Poslední zastávkou tohoto dne byl konec světa, tzv. Land's End. Opravdu to vypadalo, jako kdyby tam svět končil. Na konci velmi nabitého dne si nás vyzvedly rodiny, a než jsme se odebrali ke spánku, prohodili jsme s nimi pár slov.

✎ Interiér katedrály v Exeteru

FOTOGRAFIE ZE ZÁJEZDU:

✎ Vojto, můžeme si půjčit tu vlajku?

Třetí den jsme jeli čtyři hodiny naším luxusním autobusem, abychom se pokochali dechberoucí krajinou národního parku Dartmoor Forest v hrabství Devon. Měli jsme možnost přiblížit se místní přírodě i jejím divokém koním, s nimiž se někteří z nás vyfotili. Poté jsme navštívili přístavní městečko Plymouth, kde jsme si nakoupili něco k snědku, a vydali se dál.

Ve městě Tintagel jsme měli navštívit hrad krále Artuše, ke kterému nám bohužel zamezil přístup krutý vítr, ale někteří z nás si nenechali zkazit náladu a vynahradili si to koupáním v ledovém Atlantickém oceánu.

V tuto chvíli nás čekal už poslední večer u rodin. Využili jsme poslední šanci procvičit naše schopnosti angličtiny.

Brzy ráno nás přivítala poslední snídaně a emotivní loučení. Nastoupili jsme do autobusu a vydali se vstříc Londýnu, hlavnímu městu Velké Británie. V Londýně jsme měli možnost podívat se na dům Freddieho Mercuryho a Kensingtonský palác, který obývala princezna Diana až do své smrti. Část z nás se potom vydala do vyhlášeného obchodu se suvenýry a zbytek šel splnit svou občanskou povinnost – volby do Poslanecké sněmovny. Poté nás čekala okružní plavba po řece Temži, při níž jsme mohli vidět ty nejznámější památky: Big Ben, Tower Bridge, Shakespeareovo divadlo Globe a další... Po lehkém dešti následovala vyhlídka přímo z London Eye, kde jsme měli možnost prohlédnout si Londýn přímo z výšky až 135 m. Po tomto úchvatném zážitku jsme se společně vydali na Trafalgarské náměstí a poté následoval rozchod. Mnozí z nás zavítali do Čínské čtvrti nebo do starého známého McDonaldu. Nakonec ➔

✎ Procházka u hradu krále Artuše

jsme museli dát Londýnu sbohem. Čekala nás cesta zpět a s ní znovu Eurotunel, svačiny na benzínkách a fronty na dámských záchodech. Vinou ne až tak komfortního spaní v autobuse většina vypadala jako přízraky a rodiče se po přivítání museli ptát, odkud jsme to vlastně přijeli.

Většina z nás si tento zájezd užila na maximum, viděli jsme spoustu zajímavých míst a nasbírali mnoho nových zkušeností, ať už v konverzaci v anglickém jazyce nebo poznáváním nové kultury.

Mnoho z nás bude jistě na tento kuriózní zážitek vzpomínat s úsměvem na tváři a možná i dojetím ukápně nějaká ta slzička. ●

© Vyhled z London Eye

JAK SE SPRÁVNĚ NALADIT?

Michaela Havrancová (1. A)

Každý máme svoji náladu, občas špatnou, občas dobrou, za tu nás soudit nemůžou.

Často se ale stává, že člověka odsoudíme jen proto, že je špatně naladěný na roční období. Nejčastěji to bývá v listopadu, kdy se společnost rozdělí na ty, kteří mají ještě tu podzimní depresivní náladu, a na ty druhé, kteří už plánují a šílí z Vánoc.

A jak se správně naladit?

Pokud chcete zůstat podzimně naladěni, tady máte pár tipů, jak si tuto náladu zachovat:

- Když budete procházet kolem obchodu, kde už mají Vánoce, otočte se opačným směrem a ignorujte to.
- Zapalte si svíčku, která má vůni vanilky nebo dřeva.
- Při čtení knížky si přes Spotify nebo YouTube pusťte zvuky deště a zabalte se do deky.
- Nasbírejte si kaštiny a pak si pomocí tavné pistole vyrobte kaštanová zvířátka.
- Do oken si nalepte buď umělé, nebo vysušené listy všech barev.
- Uvařte si citrusový čaj do toho největšího hrnku, který doma máte.

A pokud vás už tahle nálada nebaví a chcete už mít Vánoce, tak byste měli udělat toto:

- Vytvořte si na Spotify vánoční playlist.
- Kupte si ten nejvíc vánoční svetr a pořádek ho noste.
- Uvařte si horkou čokoládu se šlehačkou a maršmelouny.
- Sepište si seznam dárců, které chcete darovat.
- Spěte o víkend víc než 12 hodin.
- Upečte a ozdobte si perníčky.
- Vytvořte si seznam filmů a pohádek, na které se chcete přes Vánoce podívat.
- Jen tak si začněte broukat vánoční koledu.

Ať už máte jakoukoliv náladu, buďte sami sebou a nepodléhejte nátlaku nálad ostatních. ●

JAK TO BUDE SE ŠKOLNÍ JÍDELNOU?

Anna Grofová (1. A)

Téma „školní jídelna“ řeší snad každý student, a proto je velmi důležité o tomto tématu mluvit. Naše školní jídelna se však rozhodla, že nám naše stravování lehce ztíží.

Samozřejmě na stravování není nic složitého, ovšem jednoduché věci někdy bývá nejtěžší pochopit.

Dne 9. 10. se na jednání školní stravovací komise řešila velmi zajímavá témata.

Například tři mikrovlnky a varnou konvici. Studenti podali žádost, zda by se do „samohřívacího koutku“ mohla přidat třetí mikrovlnka. Důvodem je, že přibývá studentů, kteří si přinášejí vlastní kulinářská díla na oběd, a tvoří se zde tak fronta pomalu až k výdejnímu okénku. Tato žádost se zatím bohužel nevyplnila, ale uvidíme, co přinesou nové zítřky.

Ty dnešní však přinesly ještě jednu důležitou zprávu, a to že studenti s vlastním jídlem by po ohřátí svých výtvarů neměli zůstat v prostorách jídelny

a měli by se přesouvat například do kluboven nebo místních chodeb. Důvodem jsou volná místa pro ty, kteří zde mají jídlo objednané. A také to, že mizí příbory, které si lidi s vlastním jídlem půjčují. Takže prosíme studenty, kteří si pro své pochoutky vypůjčují příbory, vracejte nám je, ať máme čím jíst!! Děkujeme.

Další na seznamu byla rychlovarná konvice na přípravu čajů či zalévání kávy. Na toto jídelna reagovala malinko nemile a místo slazeného a hořkého čaje nám nechali pouze hořký (a co si budeme povídat, ta lepší varianta to nebude). Takže na rychlovarnou konvici to nevidíme.

Ale nebojte se, další novinky se jen hrnou. Od ledna letošního školního roku budou do jídelničky zařazena masitá jídla (jídla,

ve kterých je maso) pouze dvakrát týdně. Samozřejmě se nebojte, vynahradí nám to luštěninami a rybami. Bohužel, problému s dlouhou frontou k mikrovlnným troubám to moc nepomůže.

Důvody mohou být různé, jako třeba zdravotní doporučení od lékařů v rámci nařízení ministerstva zdravotnictví. Přebytek červeného masa ve stravě může vést až k různým cévním či srdečním onemocněním, ale nebojte se, jen velmi vzácně. Velký přísun masa, zejména červeného, může také zatěžovat trávicí systém (přestože zelenina je hůře stravitelná než maso). Nemyslím si ale, že by nám to doteď nějak ubližovalo, naštěstí zatím nikdo z mého okolí na infarkt kvůli školnímu obědu neumřel, tak doufám, že tomu tak bude i nadále. Nasnadě jsou i ekologické důvody. Kdo by to kdy řekl, že i zpracování masa zanechává velkou uhlíkovou stopu... Nebo jednoduše finanční důvody.

Také komise prosila o výraznější solení jídel (však ano, sůl je nad zlato) a chutnější omáčky (UHO už asi není v módě).

Jinak si myslím, že naše jídelna šlape jako hodinky. Uvidíme, co nám další měsíce přinesou (či vezmou). ●

VÝTVARNÉ OKÉNKO

6. DÍL TEORIE SVĚTLA A STÍNU

✍ Anna Kindlová (2. B)
📷 www.i.pinimg.com

Pokud chcete začít pracovat s trojrozměrnými objekty, musíte nejprve pochopit teorii světla a stínu.

To znamená uvědomit si, že světlo určuje, jak vnímáme tvary, okraje a strukturu. Jak jsem již zmínila, světlo je nezbytné pro viditelnost, ovlivňuje vzhled předmětů. Trojrozměrný vzhled forem vzniká přesným zobrazením světla, a proto doporučuji, abyste si předtím, než začnete kreslit 3D objekty, zodpověděli tyto otázky:

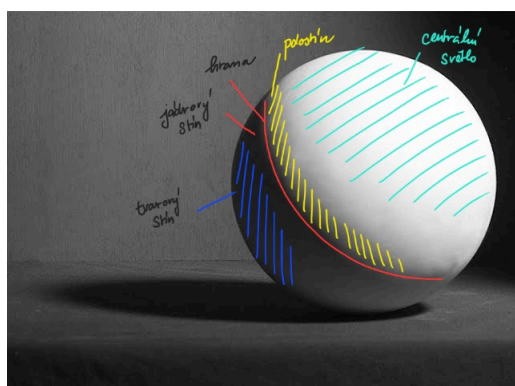
1. Co je pro objekt zdroj světla?
2. Kde se tento zdroj nachází?
3. Tvoří tento zdroj nějaké odlesky na objektu?
4. Jak se promítá světlo do struktury objektu?
5. Kde je rozhraní mezi světlem a stínem?

U všech těchto otázek je důležité myslet na těleso bez barev, vidět ho čistě skrze jeho strukturu a tvar.

Na obyčejné kouli si můžete zkusit zodpovědět jednotlivé otázky

Vyznačené pojmy

Na závěr pár pojmů:

- **hrana** – o té jsme již mluvili, je to prostor, kde se setkává světlo a stín (více v čísle 33 – leden/únor 2025)
- **tvarový stín** = odvrácená strana od světla

- **vržený stín** = stín vytvořený jiným tělesem, které blokuje přístup světla
- **jádrový stín** = tmavší oblast podél hrany, která vymezuje okraj stínu (nemusí být všude jasně zřetelný)
- **polostín** = plocha částečně osvětlená, těsně před hranou
- **centrální světlo** = plocha přímo směřující ke zdroji světla

Chápu, že těch informací se může zdát příliš, ale pokud si zapamatujete alespoň těch pět otázek, myslím si, že nemůžete udělat chybu při jakémkoliv stínování.

A protože jsme v tomto díle šli čistě po teorii a nevyzkoušeli si nic prakticky, příště si zkusíme otestovat vaši 3D intuici. Tak si ořežte tužky, připravte papíry a uvidíme se v už sedmém díle!

PEKÁRNA

ANEBO PEKAŘOVA DRBÁRNA

„Nejoblíbenější částí mé práce je čas strávený se studenty ve třídě a komunikace s nimi“ aneb rozhovor s Mgr. Evou Elízovou

✍ Anna Kindlová, Anna Votočková (2. B)

Nový školní rok, nové tváře! Paní profesorka Eva Elízová je naším letošním nováčkem v kabinetě angličtiny a nás zajímalo, co se skrývá za tím úsměvem, který vidáme na chodbách. V našem rozhovoru prozradila, co ji přivedlo právě sem, jak se jí zatím na škole líbí a co dělá mimo svou práci.

Jak na Vás po prvních týdnech naše škola působí?

Škola na mě působí opravdu velmi příjemně a přátelsky. Jsem překvapená z množství zajímavých aktivit, které zde probíhají. A nejen z nich. Mohla bych vyjmenovat celou řadu dalších věcí, které se mi ve škole líbí, ale obávám se, že by to zabralo značný prostor časopisu. Tak jen velmi stručně – jsem tu ráda a velmi spokojená.

Jaké předměty učíte? A proč zrovna ty?

Učím předměty podle své aprobační – především anglický jazyk a mám také jeden seminář z českého jazyka.

Co Vás přivedlo k tomu stát se učitelkou?

Pocházím z učitelské rodiny, což moje rozhodnutí o volbě povolání hodně ovlivnilo. Pamatuji si, že už v první třídě jsem jako odpověď na otázku, čím chci být, nakreslila obrázek učitelky s ukazovátkem

v ruce a s tabulí za zády. Vlastně mě kdysi ani nenapadlo, že bych třeba mohla dělat i něco jiného. Učitelská pro mě byla jasná volba.

Co Vás na učení baví nejvíce? A co je naopak největší výzva?

Nejoblíbenější částí mé práce je čas strávený se studenty ve třídě a komunikace s nimi. A jednoznačně největším pozitivem pro mě je, když vidím, že se studenti aktivně podílejí na hodině a že je něco zaujalo. Největší výzvu naopak představuje opravování slohových prací. Jejich oprava je časově náročná a připadá mi, že ať se snažím sebevíc, nějaké ty neopravené jsou stále se mnou.

Jaký byl Váš oblíbený předmět, když jste byla na střední Vy?

Odjakživa to byl český jazyk a literatura. Bavilo mě číst a povídat si o knížkách.

Jak trávíte volný čas? Jaké jsou Vaše koníčky a zájmy?

Volný čas trávím se svou rodinou. Rádi společně cestujeme a poznáváme nová místa. Mým velkým koníčkem je četba, ale na tu mi doma bohužel příliš prostoru neposkytují. Ráda se také učím cizí jazyky a v rozumné míře mě baví i sport.

Jakou profesi byste vykonávala, kdybyste nebyla učitelkou?

Podle numerologického rozboru jsem se údajně se svým povoláním netrefila, ale já si nedovedu představit, že bych se věnovala jiné profesi. Být učitelkou mě moc baví a doufám, že to tak ještě dlouho zůstane.

Co byste vzkázala studentům, kteří Vás teprve poznávají?

Chtěla bych studentům velmi poděkovat za jejich trpělivost a vstřícnost.

Mnoho věcí je pro mě nových, ale právě zdejší studenti mi přechod do nového působiště hodně usnadnili a já si toho nesmírně vážím.

Učitelem pod nátlakem aneb medailonek Mgr. Lukáše Koudelky, DiS.

Michaela Havrancová, Tereza Šamšová (1.A)

Pan profesor Koudelka, také přezdívaný „Koudák“, byl studentem na této škole jako každý z nás. Na rozdíl od většiny z nás však odjakživa miloval hudbu a matematiku.

Jako malý chlapec chtěl být kriminálním policistou, ale nakonec si uvědomil, že život plný adrenalinu není pro něj to pravé. Raději tedy zvyšuje hladinu adrenalinu ostatním – svými každodenními testy.

Chtěl jste být vždycky učitelem?

Bylo to trochu z donucení rodičů, protože já jsem šel po střední studovat zároveň hudební konzervatoř a zároveň Matfyz. A potom jsem zjistil, že prezenční studium obou škol není úplně v souladu, takže jsem opustil Matfyz a pak mě tedy rodiče donutili, abych šel studovat aspoň pedág. Vybral jsem si matematiku, protože nic jiného tam pro mě nebylo přijatelné. A pak už to prostě nějak dopadlo, a hlavně žít se hudbou je těžké.

Máte nějakého učitele, který na vás vyloženě zanechal kus sebe?

Určitě paní profesorka Cymorková, protože to byla naše třídní a učila nejlepší předměty na světě. A potom asi z vešky doktor Zamboj, který nás učil geometrii, kterou jsem strašně neměl rád, ale už to je lepší.

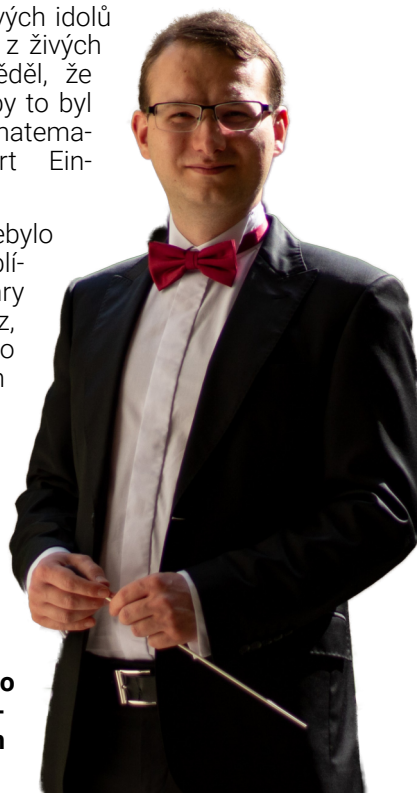
Možná i proto si pan Koudelka vybral matematiku jako obor, který rád učí. Sice svým žákům často nahání husí kůži samotným zadáním příkladů, ale sám nám přiznal, že matematiku vyučuje raději než hudební výchovu.

Samozřejmě pana profesora nebaví jen matematika a hudba. Rád také běhá, plave nebo tráví čas se svou mladší sestrou či bratrem. Nedávno se navíc oženil, takže spoustu svého času tráví se ženou svých snů.

Na otázku, s kým ze svých idolů by se rád setkal, ať už z živých nebo mrtvých, odpověděl, že z hudebního hlediska by to byl Antonín Dvořák a z matematicko-fyzikálního Albert Einstein.

Co nás překvapilo, nebylo ani tak to, že jeho oblíbenými hudebními žánry jsou opera, swing a jazz, ale to, že u vstupního testu z matematiky i on dostal pětku. Zároveň se však podílel na několika představeních ve Státní opeře.

Pan profesor „Koudák“ je rozhodně zajímavý a inspirativní člověk a my mu přejeme mnoho úspěchů – jak v profesním, tak i v osobním životě. •

PERLIČKÁRNA

redakce Student revue
Alena Gabryšová (3. B)

„Píšeme z toho, nebo z toho?“
„Ano.“
Mgr. DiS Lukáš Koudelka na otázku během hodiny matematiky

„Cappuccino bombardino.“
Mgr. Petr Hošek ve snaze zlepšit třídní náladu

„Tady bez oxidačních čísel zdechnete.“
Mgr. Hana Holubářová vysvětlující názvosloví komplexních sloučenin

„Ta holčička mě chce zabít.“
Mgr. Dana Kuchaříková, zoufalá ze špatných odpovědí studentky

„Jak se mohl odštěpit kyslík? To jsem snad papež, nebo co?“
Mgr. Dana Kuchaříková, když prožívala čiré zoufalství z příliš velké aktivity jednoho studenta

„Občas mám podobný druh humoru.“ (z kapsy vyndá syrové maso v igelitovém pytlíku a hodí ho na stůl)
Mgr. Petr Hošek komentující dvě studentky oblečené v halloweenském kostýmu

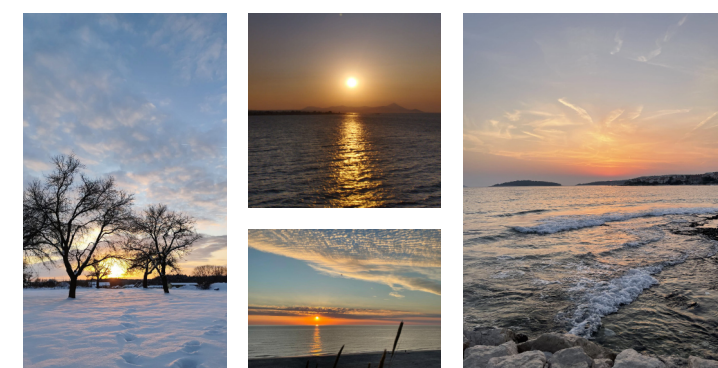

FOTOGRAFICKÁ SOUTĚŽ

výběrová komise redakce Student revue

Zaslanych fotografií na téma „Západy slunce“ jsme do hlasování vybrali fotky, jejichž náhledy najdete vpravo. V plné velikosti je můžete najít na www.casopis.peklcloud.cz v záložce „Soutěž“. O nejlepší fotografii a výherci budete moci hlasovat během začátku prosince na nástěnce u kyvadla, tak se neváhejte zapojit a podpořte své spolužáky! Tématem příštího kola je „Teplá domova“ a uzávěrka fotografií je do 10. 12. 2025. Pravidla zůstávají stejná, jako minule. Těšíme se na Vaše originální nápady! (JK) •

POJĎTE LUŠTIT SE STUDENT REVUE!

Anna Fousková (2. A)

Podzim je v plném proudu a já vám přináším klidnou zábavu do deštivého počasí. Dokážete ve čtyřsměrce najít 13 slov spojených s podzimním obdobím a odhalit tak tajenku? •

V	Í	T	R	N	A	Z	Á	Ř	Í
Ř	T	I	V	E	Č	E	R	S	E
E	S	C	H	L	A	D	N	M	D
S	I	O	B	E	É	B	R	Ý	A
R	L	V	K	A	Š	T	A	N	Y
Í	V	Á	Ů	D	Ť	O	K	Ě	CH
Č	E	R	R	V	E	N	Ý	CH	E
B	A	R	A	E	N	E	J	Í	Ř
L	I	S	T	O	P	A	D	V	O

Tajenka:

ODPOVĚDI
POSÍLEJTE
SEM:

HLEDANÉ POJMY:

září
říjen
listopad
chlad
kaštiny
ořechy
dýně
kůra
mrak
listí
ticho
vřes
déšť
vítr

JAK SE ZAPOJIT?

Stačí poslat řešení přes formulář na stránkách Student revue, který najdete na QR kódu na této stránce.

O CO SE HRAJE?

První tři úspěšní řešitelé budou otištěni v příštím čísle Student revue (listopad/prosinec 2025).

Prvních deset úspěšných řešitelů získá dle svého pořadí body (1. místo – 200 b., 2. místo – 180 b., každé další místo od 3. do 10. o 10 bodů méně než to vyšší) do druhého ročníku celoročnickové hry (2025/26), ve které na konci školního roku 3 studenti s největším množstvím nasbíraných bodů získají titul „Nejlepšího řešitele“ a ocenění formou hodnotného dárku.

Každý další úspěšný řešitel získá bez ohledu na pořadí 50 bodů do celoročnickové hry.

UZÁVĚRKA ODPOVĚDÍ: 10. 12. 2025

**PŘEJEME VÁM HODNĚ
ÚSPĚCHŮ V NOVÉM
ŠKOLNÍM ROCE!**

STUDENT REVUE

DVOUMĚSÍČNÍK GYMNÁZIA
DR. JOSEFA PEKÁŘE